УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 28. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 13-го ЛЮТОГО 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 13, 1969 No. 28. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 12 лютого 1969

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ОСВІТИ РОБЕРТ Г. ФІНЧ заявив журналістам, що Уряд президента Ніксона виступить проти тих, які не хочуть об'єднувати школи для білих і негритянських учнів, і то не тільки в південних стейтах, але і на півночі. Фінч сказав: „Ви ж знаєте, що в дійсності сеґреґація шкіл є в кожній частині нашої країни, і ми виступимо проти цього". Журналісти казали, що впливи республіканців зменшаться в південних стейтах, коли вони вимагатимуть об'єднати школи, і тим округам, які цього не зроблять, припинять федеральну допомогу школам. Фінч казав, що Уряд вимагатиме, щоб всюди був здійснений закон про об'єднання шкіл без огляду на це, чи це комусь подобається, чи ні.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ВИСЛОВИВ своє невдоволення з того приводу, що перуанський президент Хуан Веляско Альварадо зголосив свої претенсії до міжнародної Нафтової Компанії в сумі 690 мільйонів дол. Ця Компанія є філією Стандард Ойл Компані в Ню Джерзі. Ця перуанська претенсія повинна представляти вартість видобутої ропи впродовж 45-ох років. Уряд Перу сконфіскував копальні американської компанії і не хоче дати відшкодовання. ЗСА протестують проти цього. Вони зможуть припинити допомогу Перуанській Республіці та зменшити квоту цукру, яку Перу продає на американському ринку. В американській заяві твердиться, що Перу діє незгідно з міжнародними законами.

СЕКРЕТАР ТРАНСПОРТУ ДЖАН ВОЛПІ повідомив, що три комісії досліджують справу, чи Уряд має і далі видавати фонди на продукцію найшвидшого літака, який летів би зі швидкістю більшою від звука. В одному комітеті працюють науковці, в іншому фахівці з Транспортового Департамену, а в третьому представники інших аґенцій. За президентури Кеннеді Уряд почав давати субсидії на продукцію цього літака, і досі видано вже 500 мільйонів дол. Президент Джансон не призначив фондів на цю ціль в бюджеті, що почнеться 1-го липня ц. р., бо виринули нові проблеми в справі проєкту цього літака, а минулого року чути було голоси проти того, щоб Уряд фінансував цей проєкт.

ПАЛАТНА КОМІСІЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ має цього року на весні вести переслухання в справі зміни закону про військову службу. Головою цієї Комісії є конґресмен демократ Мендел Ріверс, який заявив, що він змінив своє становище і тепер не буде виступати проти цього, щоб до війська покликували тих здібних юнаків, яких вибере лікарська комісія, за допомогою жеребка. Конґресмен Ріверс заявив, що студенти і надалі користали б з права на відкладення на 4 роки військової служби, щоб вони могли закінчити академічні студії.

ДВА НАУКОВЦІ ГЕОЛОГИ ПОТВЕРДЖУЮТЬ теорію, що Південна Америка й Африка колись творили один континент. Внаслідок того, що між ними виникла була солона вода, вони відділилися та між ними створився Атлантійський океан. Ці науковці — це професори університету в Атенах в Джорджії д-р Гіллес О. Аллард і д-р Вернон Дж. Гарст. Вони видрукували статтю про це в журналі „Наука", де твердять, що в Африці й Бразилії 180 мільйонів років тому були ті самі верстви скель, в яких є коло 30 залишків тварин, які жили в солодкій воді. Коло 100 мільйонів років тому солона вода почала творити океан, який відділив ці два великі континенти.

У СВІТІ

ЗАЯВА СЕКРЕТАРЯ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ КАНАДИ Мічелла Шарпа про можливість визнання Канадою комуністичного Китаю і встановлення з ним дипломатичних взаємин викликала досить різкі заперечення збоку державного департаменту ЗСА. Американські урядові чинники вважають таке визнання дуже несвоєчасним і висловлюють побоювання, що воно може поставити під загрозу міжнародне становище національного китайського уряду в Тайвані. Представник державного департаменту ЗСА заявив, що американський і канадійський уряди консультуються в цій справі безперервно. Розмови в цій справі між представниками Канади й комуністичного Китаю почалися на терені Стокгольму.

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМ МОСКОВСЬКОЇ АҐЕНЦІЇ ТАСС, гол. політичний дорадник північнов'єтнамської делеґації в Парижі Ле Дук Тго, зупинився в дорозі з Парижу до Ганою в Москві і відбув там у вівторок 11 листопада конференцію з совєтським прем'єром Алексєєм. Косиґіним. Подробиць про переведені наради не опубліковано.

КІЛЬКІСТЬ ВБИТИХ У БОМБАЇ в Індії під час уже триденних заворушень збільшилася до 43 осіб і кількість поранених до 200 осіб. Заворушення в Бомбаї, найбільш гострі із тих, що відбулися протягом останніх кільканадцяти років, були викликані бойовою організацією Шів Сена, що її прем'єр Індії Індіра Ганді й інші члени індійського уряду називають фашистською.

НОВИМ ГЕНЕРАЛЬНИМ ГУБЕРНАТОРОМ Австралії став Пол Геслук, дотеперішній міністер закордонних справ. Народжений 1905 року в родині англійського іміґранта, Геслук після закінчення студій працював журналістом, потім почав брати участь в політичному житті, був співробітником департаменту закордонних справ, послом до парляменту і міністром оборони в уряді Мензіса. Уряд генерального губернатора найвище державне становище в країні і з ним зв'язані титули сера та лицаря Великого Хреста, орденів св. Михайла і Юрія.

В СТОЛИЦІ ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ Бонні перебував останніми днями полк. Френк Борман, командант залоги Аполло-8, що відбуває подорож „доброї волі" по Европі. Запитаний під час пресової конференції, кого він уважає „батьком" космічних дослідів, Борман відповів, що батьківство в цій ділянці можна приписувати не одній особі, але трьом: німецькому вченому Германові Обертові, який в 1923 році запроєктував математичні формули для міжплянетних подорожей, російському дослідникові польського походження Констатинові Ціолковському, який працював над питанням ракетної пропульсії, та Робертові Г. Годдардові, американському винахідникові ракетних моторів. Борман був прийнятий також на окремому прийнятті в канцлера Західньої Німеччини Кізінґера.

В 160-РІЧЧЯ АБРАГАМА ЛІНКОЛЬНА

✱ 12-го ЛЮТОГО 1809 — ✝ 5-го КВІТНЯ 1865

Пентаґон признає, що протиракетна оборона коштуватиме більш як $5.5 більйона

Вашинґтон. — Представник Департаменту Оборони заявив, що $5.5 більйона на протиракетну оборону так звану Сентінел — це тільки початкова сума; бо ціла ця запляновава оборона американських міст мала б коштувати на багато більше. Докладної суми тепер не можна подати. Ця протиракетна оборона мала б бути проти китайських далекосяжних ракет, які Комуністичний Китай мав би мати коло 1975-го року. Проти проєкту Сентінелу протестують деякі члени Конґресу тому, що ця оборона не забезпечувала б вповні проти ворожих керованих ракет. Проти неї протестують і ті великі міста, навколо яких мала б бути розміщена ця протиракетна зброя. Міста бояться, щоб через неувагу не експльодувала ця атомова зброя та не знищила навколо себе всього життя. Департамент Оборони заспокоює Управи цих міст тим, що від 1958-го року коло деяких великих міст лежать на складі бомби до керованих ракет Ніке-Геркулес, і досі нічого не сталося з цими бомбами, про які мешканці міста нічого не знають.

Куба погоджується на американський плян в справі скерованих до Гавани піратами літаків

Вашинґтон. — Представник Державного Департаменту Роберт МекКлоскі повідомив, що Куба прийняла американську пропозицію, щоб пасажири, які проти своєї волі залетіли до Гавани, могли негайно вертатися до ЗСА на тому самому літаку, яким вони прибули на Кубу, змушені туди летіти озброєним повітряним піратом. Досі бувало так, що на силу привезені пасажири до Куби мусіли чекати на інший літак що тривало дуже довго і було дуже невигідно для пасажирів, які мимоволі опинилися на Кубі. ЗСА переговорюють із урядом Кастра за допомогою швайцарської амбасади, бо від 1960 року Вашинґтон не має дипломатичних зв'язків з Гаваною. ЗСА стараються, щоб Кастро погодився відставляти до Америки тих піратів, які змушують пілотів летіти до Гавани. Коли б це сталося, тоді негайно припинилися б лети піратів на Кубу, внаслідок чого терплять американські пасажири, які тратять час внаслідок насильної прогулянки на Кубу.

Ніксон наказує вивчати справу зменшення виборчого віку до 18 років

Вашинґтон. — Президент Ніксон наказав головному прокураторові Джанові Н. Мітчеллеві вивчити справу зменшення виборчого віку з 21-го року до 18 років. Ніксон обіцяв під час виборчої кампанії, що старатиметься коли стане президентом, щоб право голосування мали ті всі молоді американські громадяни, які скінчили 18-ий рік життя. Мітчелл має конферувати з представниками Конґресу та ствердити, чи вони воліли б, щоб цю справу вирішували самі стейти, чи Уряд повинен старатися про зміну федеральної Конституції в цій справі, бо згідно з Конституцією можуть голосувати ті, що закінчили 21-ий рік життя. Наказ головному прокураторові є одною із рекомендацій, які президент Ніксон вислав всім своїм секретарям, щоб приготовили законопроєкти, які треба буде внести до Конґресу в найближчому часі.

Вийшла праця Романа Смаль-Стоцького „Українська мова в Совєтській Україні"

Ню Йорк. — Накладом Наукового Товариства ім Шевченка в ЗСА появилась в Бібліотеці Українознавства том 28 — праця Романа Смаль-Стоцького „Українська мова в Совєтській Україні", як друге поширення видання цієї книжки, що вийшла у видавництві Українського Наукового Інституту в Варшаві в 1936 році. На зміст її складаються такі розділи: загальне означення поняття мови, літературна мова, розвиток московської літературної мови; розвиток української літературної мови; переслідування української мови Москвою; українська мова в часі першої світової війни, революції та віднови української держависности, Москва поневолює українську мову та мови інших народів, ідеологічна підстава москалізаційної політики червоної Москви, українська мова в Совєтській Україні й інші. До цього другого видання додано ще розділи п. н. „Доба по другій світовій війні. Правдиве значення совєтського терміну „Україна" та революції Світового Конґресу Української Вільної Науки з листопада 1967 р. Цілість має 317 сторін.

В Юґославії затверджено закон про організацію партизанської боротьби на випадок ворожої аґресії

Београд, Юґославія.—Федеральне Національне Зібрання комуністичної Юґославії схвалило у вівторок 11 лютого цього року всіма голосами депутатів закон про національну оборону країни. Цей закон передбачає формування збройних територіяльних з'єднань по всій країні для допомоги реґулярній армії на випадок інвазії на Юґославію чи якогось збройного конфлікту. Згідно із цим законом усі здатні до зброї громадяни Юґославії мають відбувати вишкіл для партизанської та підпільної боротьби такої, як та, що її успішно вели серби й хорвати проти гітлерівських наїздників під час другої світової війни. Підготова передбачає, крім вишколу, також обов'язкову службу усіх чоловіків до 65-ого року життя і жінок від 19 до 40 року життя у військових, парамілітарних чи цивільно оборонних з'єднаннях. Праці над проєктуванням цього закону почалися вже з початком мин. року, але були приспішені особливо ж після інвазії Москви і її союзників на Чехо-Словаччину і в зв'язку із загрозою такої ж інвазії на Юґославію. Міністер оборони Юґославії ген. Нікол Любічіч заявив після схвалення цього закону, що він створює умови для ведення боротьби проти аґресора всіма засобами й родами зброї. „Кожна частина країни, кожне місто й кожне село мають стати осередками спротиву і ціла країна однією сортецею" — заявив він. Вишкіл і формування партизанських з'єднань будуть відбуватися вже від тепер, в мирний час. Сформовані з'єднання мають складатися з чоловіків і жінок, робітників, студентів, селян й інтелектуалістів.

З'їзд італійської компартії вітав оваційно виступ чеського представника і привіт Дубчека

Рим. — З'їзд комуністичної партії Італії, що відбувається тепер у Римі вітав тривалими оваціями виступ представника чеської компартії, президента чехословацького Національного Фронту Євгена Ербана, зокрема згадку у його промові про Олександра Дубчека, провідника компартії ЧССР й ініціятора лібералізаційного курсу в Чехо-Словаччині, і про переданий ним привіт. Оплески й овації були виявом симпатій італійських комуністів до демократизації в ЧССР. Особливим контрастом до них були скупі оплески для совєтського представника Центрального Комітету комуністичної партії Совєтського Союзу Бориса Пономарьова, який у своїм виступі намагався обороняти конечність інвазії на Чехо-Словаччину. Ця інвазія була гостро засуджена італійською компартією, яка нараховує 1.502 000 членів і є однією з найбільших на Заході, зараз після нападу совєтських військ на ЧССР, в серпні минулого року, і також під час теперішнього з'їзду у промові ген. секретаря італійської компартії Луїджі Лонго.

Ліві студенти і частина преси в Туреччині атакують американських моряків

Істамбул. — Американський літаконосець „Форестол" і чотири винищувачі із складу Шостої американської фльоти прибули з рутинною візитою до Туреччини, але їх зустріли голоси протестів та погрози збоку лівонастроєних студентів. Турецька поліція відігнала студентський натовп від порту, де причалили кораблі, до будов Політехніки. Раніше Туреччина була одним із найбільш приязних партнерів Америки, але тепер американським морякам з прибулих кораблів наказано не виходити поодинці, триматися групами, а в різних кінцях міста виставлено турецькі поліційні залоги. У проклямації лівонастроєних студентів названо американських моряків „ворогами народу" і „представниками імперіялізму", яких треба, мовляв, викинути з турецької землі. „Ню Йорк Таймс" із 11 лютого сповіщав, що на борту літаконосця „Форестол" залога розпитувала про причини такого антиамериканського наставлення турків, але, писала та газета, це питання таке, що на нього не можуть знайти відповіді навіть американці, які довго живуть у Туреччині. У проклямації студентів критикується також велику ролю ЗСА в економічному житті Туреччини за останні роки, яка одержала від ЗСА значну допомогу та кредити. Минулого літа вже були помітні антиамериканські настрої серед студентів, а також і серед турецької, не конче лівої, преси.

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ ПІСЛЯ СНІГОВОЇ БУРІ

Недільна снігова буря в Ню Йорку й околицях, що вкрила місто Ню Йорк і східні стейти 15 інчами снігу, спричинилася віддатно до „тиші й миру" в Об'єднаних Націях. На фото: будинок ОН у Ню Йорку в зимових шатах.

СЕНАТ І АСАМБЛЕЯ НЮ ДЖЕРЗІ СХВАЛИЛИ РЕЗОЛЮЦІЮ, ВИЗНАЧАЮЧИ 22-ГО ЛЮТОГО „ДНЕМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ" В ЦЬОМУ СТЕЙТІ

Трентон. — У вівторок 11-го лютого Сенат і Загальна Асамблея Ню Джерзі вшанували Український Народний Союз та його членство, схваливши резолюцію, що нею визначується день 22-го лютого 1969-го року, в якому УНСоюзові сповняється точно 75 років, як „День Українського Народного Союзу" в цьому стейті та закликається всіх його громадян, щоб вони разом з членами УНСоюзу відзначили „ці замітні роковини". Резолюцію в Сенаті вніс його президент сенатор Франк Х. МекДермотт з Вестфілду і піддержав її сенатор Франк Й. Ґуаріні з Джерзі Сиӣ. Формальну пропозицію на прийняття резолюції вніс сенатор Майкел А. Джюліяно в імені президента Сенату сенатора МекДермотта, який проводив нарадами.

В Загальній Асамблеї проєкт ідентичної резолюції вніс асемблімен Ралф Р. Капуто з Нюарку і його внесення піддержали асемблімени Алфред Е. Сумінскі з Джерзі Сити і Джозеф Ґірбала з Пассейку.

Внескодавці в обидвох Палатах стейтового Парляменту виголосили при цій нагоді короткі промови, високо оцінюючи вклад українців у всебічний розвиток Америки та складаючи Українському Народному Союзові ґратуляції з нагоди його 75-річчя і його великих досягнень, що з них обильно користають не тільки десятки тисяч цієї найстаршої української братської установи, але і всі громадяни країни.

Думку про схвалення такої резолюції в стейті Ню Джерзі, в якому УНСоюз має свій головний осідок, видвигнув п. Мирон Леськів, який виконує функції публічних зв'язків в управі місцевого Окружного Комітету Відділів УНС. П. М. Леськів, що є представником Републіканської партії в Ню Джерзі був приявний в Сенаті і в Заг. Асамблеї під час внесення і схвалення цієї резолюції і внескодавці його там представляли зібраним. Разом з п. Леськовим були там головний предсідник УНС Йосип Лисогір і головний касир Петро Пуцило.

Повний Текст резолюції в українському перекладі буде надрукований в ювілейному виданні „Свободи" з нагоди 75-річчя УНС, що появиться з датою п'ятниці, 21-го лютого ц. р., на передодні великого ювілейного бенкету, що відбудеться з цієї ж самої нагоди в суботу, 22-го лютого, в готелі Коммадор в Ню Йорку.

В Дітройті відбулися величаві святкування річниць Незалежности й Соборности

Дітройт, Миш. — Понад 1,500 осіб з метрополітальної округи Дітройту взяло участь у величавих святкуваннях 51-ої річниці незалежности та 50-ої річниці соборности, що відбулися в неділю, 9 лютого ц. р. в авдиторії Фитзджералд Гайскул в Ворен. Свято було влаштоване Святковим Комітетом для Відзначення 51-ої Річниці Відновлення Української Державности та 50-ої Річниці Злуки Українських Земель. Діловий Комітет очолював інж. Володимир Тустанівський, голова Відділу УККА в Дітройт-Схід і Гемтрек, а сам Діловий Комітет творили оба відділи УККА, метрополітальний відділ УККА, та відділ УККА в Дітройт-Схід і Гемтремк. Атракцією свята був виступ жіночого й мужеського хорів „Дніпро" з Клівленд, Огайо, під проводом проф. Е. О. Садовського. Головним промовцем на святі був д-р Володимир Душник, редактор англо-мовних видань УККА, який прибув з Ню Йорку.

Свято відкрито внесенням американських і українських прапорів молодечими та ветеранськими організаціями, та відігранням на піяні американського гимну п-ою Оксаною Скипакевич. Інж. В. Тустанівський відкрив свято короткою промовою, з'ясовуючи значення тих двох дат в історії української нації. Богдан Федорчак, член комітету, відчитав проклямації з нагоди річниць незалежности й соборности, видані діючим губернатором Мишиґену, В. Г. Мілікеном, та мейорами Дж. Кавапав з Дітройту і Дж. Дж. Гішецкі

(Продовження на стор. 5-ій)

Надгудсонська Округа змагається за перше місце в ювілейному році УНСоюзу

Джерзі Сиӣ. — В минулу п'ятницю, 7-го лютого тут у приміщенні Народного Дому, відбулися загальні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Надгудсонської Округи, яка об'єднує 9 Відділів з Джерзі Сити та 2 з Байону. На цих зборах делеґати Відділів однодушно схвалили повести найбільш енерґійну а водночас систематичну кампанію за більшення УНСоюу, щоб в його ювілейному році добути першенство поміж всіми Відділами в ЗСА і Канаді за найкраще виконання своїх обов'язків. Призначена для Округи квота 230 нових членів має бути не тільки виконаною, але й значно перевиненою. Нова окружна управа дбатиме про виконання цієї постанови та пригадуватиме її Відділам впродовж цілого року. Цю постанову винесли делеґати Округи в свідомості, що на території Округи знаходиться осідок централі УНСоюзу й тому Округа має особливий обов'язок дбати про безперервний ріст УНСоюзу.

У зборах взяли участь 30 делеґатів Відділів Округи. Не прислав делеґатів тільки невеличкий Відділ ч. 196, щодо якого збори дораджували злуку з іншим, більшим Відділом. Збори були замітні цим, що в них узяли участь усі екзекутивні урядовці УНСоюзу, зайняті в його головній канцелярії й два обласні організатори. Збори відкрив голова Округи Антін Шаран, який привітав приявних, зокрема головних урядовців, обласних урядовців та голову Народного Дому п. Бервецького і після вшанування пам'яті померлих в минулім році членів, а зокрема сл. п. головного касира Івана Кокольського, обрано президію зборів, а саме проф . Павла Савчука на голову і Дмитра Дидика на секретаря. Після прийняття протоколу попередніх зборів, причитаного секретарем Округи Мироном Сірим, голова Округи А. Шаран, секретар М. Сірий, касир М. Жук, орг. реф. Д. Дидик та голова контрольної комісії М. Баран склали справоздання з праці й на внесення контр. комісії схвалено абсолюторію управі. Після того обрано і поширену, ювілейну окружну управу, зложено з таких союзових діячів: Антін Шаран, Дмитро Дидик, Михай-

(Закінчення на стор 6-ій)

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Supscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У День Лінкольна

В історії Америки, почавши від її першого президента Джорджа Вашингтона, записано багато імен людей, слова й діла яких мали рішальний вплив не тільки на розвиток цієї країни, що стала наймогутнішою в світі державою, але й на розвиток світової історії. До таких мужів належить в першу чергу Великий Емансипатор, 16-ий президент ЗСА Абрагам Лінкольн, який народився 12-го лютого, і цей день американський нарід відзначає як національне свято.

Було б зайвим пригадувати історію. Абрагам Лінкольн прийняв виклик і волів громадянську війну, ніж толерувати невільництво і погодитися на роздвоєння Американської Унії. Своїми ділами поклав він найтривкіші основи під ту американську державницьку філософію й ідеологію, яку зформулював у Геттисбурґській промові твердженням про „владу народу, через нарід і для народу". Не диво, що ця його промова, яка тривала лише яких дві хвилини, стала, поруч Декляраціі Незалежности і Конституції, найважливішим національно - державним документом Америки.

Лінкольн і всі його діла, вся його філософія є не тільки національними святощами Америки, — вони промовляють до всіх інших волелюбних націй світу, зокрема української. В той самий час, як Лінкольн поступово переводив у життя свою філософію волі і рівности для всіх, „владу народу, через нарід і для народу", — ті самі ідеї проголошував і за них терпів на п'ять років молодший від нього наш геніяльний Кобзар, Тарас Шевченко. Для українського студента чи вченого в Америці навряд чи можна знайти вдячнішу тему, як порівняння між цими двома великими сучасниками, Лінкольном і Шевченком.

Сповнюється 160 років з дня народження Лінкольна і 104 роки з дня його трагічної смерти від кулі убивника, але багато з його ідей та ідеалів сьогодні не менше актуальні, як були в той час, з тим, що нині вони актуальні в світовому маштабі. Це відноситься, зокрема, до неподільности волі, бо світ справді не зможе довго вдержатися наполовину вільний і наполовину поневолений. Це поширена на світ Лінкольнова засада, і ті, що вільні, повинні допомогти визволитися тим, що в неволі, бо це в їхньому спільному інтересі. Це варто пригадати всім власне у День Лінкольна.

Голос перестороги

Недавно Канада відзначала 100-річчя своєї державности, і народ тієї країни, в тому числі й півмільйонові українські маси, відзначали ту річницю, як національне свято. Протягом ста років державности Канада завжди була країною демократичних свобід, а в своїй зовнішній політиці Оттава стійко стояла на сторожі права кожного народу на власне національно - державне самовизначення. Країна, що сама була колонією, вміла цінити свободу і державність інших.

Випадок із національним українським прапором, що цього року не повівав над вільною столицею Канади на відзначення роковин відновлення Української Держави — це тільки один із прикладів, що викликають природнє занепокоєння з-поміж українців, громадян тієї країни. Чи варто нагадувати, яку вирішальну ролю, наприклад, в НАТО чи в обороні американського континенту відіграє Канада? Але випадок з українським прапором, як сказано, можна трактувати „протоколом" і тимчасовим непорозумінням. Можна ще зрозуміти Уряд Канади, що він стало торгує з комуністичним Китаєм пшеницею, бо та хліборобська країна продукує її занадто багато, в основному руками українських, німецьких, польських колоністів. Можна зрозуміти й бажання ліберального Уряду Трудо налагодити дипломатичні відносини з Пейпінґом, адже населення червоного Китаю становить майже 800 мільйонів.

Однак, у Канаді починають випливати нагору справи, що ніяк не характеризують тієї країни, як морально сильної, стійкої і відпорної на самогубні та інспіровані комуністами й „лівими" різні „рухи". Уряд Трудо намагається провести в парляменті деякі закони, скеровані на підрівання найбільшої сили канадійського народу — його моралі: закони про полегшення розводів і абортів чи про леґалізацію потворного гомосексуалізму. Вже тепер у Канаді, порівняно з її населенням, є найвищий у світі відсоток в'язнів - злочинців ... Передовиця у вінніпезькому тижневику „Поступ" з 9 лютого „Чи туди шлях Канади?", є дуже на часі українським голосом перестороги, що в однаковій мірі відноситься до Канади, З'єднаних Стейтів Америки і багатьох інших країн.

ЖИВІ СМОЛОСКИПИ В ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ

Франкфурт. — Студент Ян Палах, що згорів у Празі поблизу пам'ятника св. Вацлава, патрона Землі Чеської, на знак протесту проти окупантів рідного краю, — Палах не був один. Начисляють уже до 20 осіб, що пішли за Палаховим прикладом.

Чехи зазнали перед цим іншої окупації: від березня 1939 до травня 1945 р. Чехія була під німецькою владою. Арештування, розстріли, заслання в концентраційні табори і навіть політична індоктринація гнітили чехів: наприклад, у школах був наказ учителям і учням підносити праву руку, як то було звичаєм у фашистів. Також навчання історії чеського народу велося згідно з директивами з Берліну. Гітлер призначив був чехів на ґерманізацію.

Друга світова війна, що почалася 1 вересня 1939 р., збудила надію чехів на визволення. Великодержави (окрім СССР) не визнали насильства, що його учинив Гітлер над чехами. Ця надія зміцнила відпорність народу проти утиску. Тому, хоч у перші дні німецької окупації 1939 року траплялись між чехами випадки наглої смерти через тяжкі душевні переживання, політичних самогубств не було.

Самоспалювання, як протест проти ворожого режиму — це нове явище в історії Західньої Европи.

Самогубство Яна Палаха — це вираз безнадії, що охопила велику частину суспільства Чехо - Словаччини. Цілий світ, навіть комуністичні партії в різних країнах протестують проти брутально - цинічного насильства Москви над Чехо - Словаччиною, але громадяни цієї країни знають добре, що поза гарними словами ніхто їм не прийде допомагати, якби вони виступили збройно проти окупанта. З цього зродилися самогубства, як демонстрація, як протест, щоб звернути увагу цивілізованого світу на положення в Чехо - Словаччині.

Само собою, самогубства в Чехо - Словаччині не зворушать сердець Брежнєва-Косиґіна і їм подібних. Ці вихованці Леніна й Сталіна винищили мільйони українців зорганізованим голодом у роках 1922 і 1933. Брежнєв „прославився" після 1945 року, коли провадив „совєтизацію" Басарабії. Цим виродкам не первина ходити по трупах.

Москва накинула мертву петлю на чехів та словаків і послідовно йде до своєї мети: знищити всі спроби реформ, що були початі в Чехо - Словаччині під кличем: „Соціялізм з людським обличчям". Москва хоче розплодити в тій країні колябо-рантів - „квіслінґів", що задля лакімства нещасного виконували б покірно всі накази окупанта.

В цьому Брежнєв має немалі досягнення: 14-ий з'їзд чехо - словацької компартії, що відбувся у серпні 1968 р. в Празі, визнано за незаконний, і в ЦК партії призначено осіб, готових служити Москві. Людність Чехо-Словаччини знаходиться під натиском совєтської пропаганди і залякування. Проти осіб, що почали політику реформ (Дубчек, Смрковський та інші), ведеться підривна робота.

Не буде великою несподіванкою, коли Дубчек, Свобода та інші прихильники реформ, бачивши руїну своїх плянів, щоб не втратити обличчя, відмовляться від своїх високих посад і скажуть Москві: „Ми далі не бавимось!"

Тоді Брежнєв матиме сатисфакцію, бо зможе доручити владу тим комуністам, які підуть з Москвою крізь огонь і воду. Треба пам'ятати, що „політична відлига" в Чехо - Словаччині знаходить відгук в інших країнах під комуністичною диктатурою, і в самій Москві ця відлига викликає турботу між наслідниками Сталіна.

„Советская Россия" з 4 лютого нарікає на поширену в Чехо - Словаччині „ревізіоністичну пропаґанду", „яка, мовляв, має вплив на „ідеологічно нетверду молодь". Щоб ця „пошесть ревізіонізму" не ширилася далі в СССР, — „Советская Россия" вимагає суворої контролі над літературою і мистецтвом, зокрема над журналами — „Новый Мир", „Театр" та інші, і радить охороняти совєтських письменників від „ідеологічно ворожих впливів".

Viator

„Дейлі Телеґрам" про національні групи у Ванкувері

Торонто. — Газета „Дейлі Телеґрам" з 16 січня помістила репортаж Роланда Вілда з Ванкуверу, в якому він розповідає про національно-етнічні групи великого канадійського міста, в тому про українців. Ванкувер мав 25 років тому понад 270 тисяч жителів, а тепер їх має майже один мільйон осіб. Один із керівників залізниці сказав, що з-поміж його 15 працівників тільки двоє добре вміють говорити по-англійському. Кожний сьомий у Ванкувері вивчив англійську, як свою другу мову. „У Ванкувері живуть понад 40.000 осіб з Німеччини, 20.000 осіб з України, 20.000 осіб з Голляндії та інші, з Литви, Італії, Латвії, Угорщини.." Газета стверджує, що „Ванкувер у Британській Колюмбії багато скористав з привезених різних етнічних звичаїв. Тут немає якихось громадських відзначувань без норвезьких, слав'янських, або українських танців". Автор репортажу розповідає про німецькі крамниці, про китайців, яких у Ванкувері є до 30.000 і які вважають себе піонерами між імігрантами, про різномовну пресу тощо.

К. Крупський

ТЛУМАЧЕННЯ „14-ОХ ПУНКТІВ" ВІЛЬСОНА

Тома Вудро Вільсон — двадцять восьмий президент ЗСА в роках 1913-1921, уславився своїми відомими „14-ма пунктами", які служили базою для укладення миру після першої світової війни.

Стараннями адміністратора української греко - католицької дієцезії в ЗСА о. П. Понятишина, голови Українського Народного Комітету, Вільсон оголосив день 21 квітня 1917 р. „Українським Днем" у ЗСА і дозволив проводити збірки для українських жертв світової війни. (Альманах „Свободи" за 1953 р., стаття „Українська справа в Америці під час першої світової війни").

Енциклопедія Українознавства подає: „Протягом 1918 р. 14 пунктів (Вільсона) були перетворені на 27 тез, між якими є „самовизначення народів як імперативний принцип", 1919, Вільсон відступив від етнічного принципу, погодившись на прилучення східньої Галичини до Польщі за умови визнання автономії для українців".

Українська Радянська Енциклопедія (т. 2, ст. 468) про Вільсона, пише:

„Як президент США Вільсон жорстоко розправлявся з революційним робітничим рухом, здійснював програму імперіялістичної експансії. Сприяв вступу США у першу світову війну на боці Антанти (квітень 1917). „14 пунктів" Вільсона (послання конгресу 8 січня 1918) стали програмою імперіялістичного миру в інтересах американських монополій. Вільсон очолював делеґацію США на Паризькій мирній конференції 1919-20, на якій був одним з ініціяторів імперіялістичного переділу світу і боротьби з революційним рухом, що виник під впливом Великої Жовтневої революції. Іґноруючи національні інтереси українського народу, Вільсон підтримав ідею включення Західньої України до складу польської буржуазно - поміщицької держави. Вільсон — один з надхненників і організаторів інтервенції проти Радянської Росії, в тому числі і проти Радянської України".

Щойно наведене є мірилом того, що роля Вільсона була позитивною для світового миру, бо Москва, хоч в цьому випадку і за посередництвом УРЕ, уважає за найбільших ворогів тільки тих, хто змагає до розчленування російської імперії.

Відзначаючи світлі роковини з життя українського народу — Акти 22-го січня 1918 і 1919 рр. чи то в пресі, чи на академіях, нам доводиться чути твердження про те, що „14 пунктів" Вільсона не включали самовизначення українського народу, і тому тепер ми не маємо незалежної української держави.

Так, це правда, в 14-ох пунктах Вільсона не було прямої згадки про Україну так як, наприклад, про Польщу. Це, однак, не є доказом того, що ті пункти виключали самостійність української держави. Здається, що якби українська державність з 1918 р. вдержалася до часу відкриття мирової конференції, то ті пункти охопили б її де факто. Але, на жаль, так не сталося.

Як відомо, самий текст 14-ох пунктів Вільсона дуже короткий, як на таку складну проблему, і тому для них потрібна була інтерпретація, чи тлумачення.

Ось перед нами тлумачення Вільсонових 14-ох пунктів у Documents of American History, edited by Henry Steele Commager, Division of Meredith Publishing Company, New York. В 2-му томі цих Документів на ст. 139 сказано, що така півофіційна інтерпретація була виготовлена Франком Коббом під наглядом полк. Гавза і Волтера Ліппмана.

„Ця інтерпретація, — писав полк. Гавз, — цілими днями лежала перед нами на столах під час конференції... Багато разів нас питали про ту чи іншу точку, а я читав з цієї прийнятої інтерпретації". („Інтимні документи полк. Гавза, том IV, ст. 154, див. С. Сеймовр, Американська дипломатія під час війни, ст. 372).

Текст цієї інтерпретації Вільсонових пунктів у кілька разів довший, як текст пунктів. Про Україну або про українців згадується в ній у п'ятьох місцях. Наводимо тільки частину точки 6-ої:

„Перше питання: чи територія Росії тотожня з територією колишньої російської імперії. Зовсім ясно, що так не є, бо пропозиція (пункт) 13 обумовлює незалежність Польщі. Ця пропозиція вносить територіяльну зміну імперії, і те, що визнається договором для поляків, буде, очевидно, визнаним для фінів, литовців, латишів і, можливо, також для українців".

В іншому параграфі до пункту 6-го сказано:

„Це означатиме не менше як (визнання) мировою конференцією цілого ряду (де факто) урядів, що репрезентують фінів, естонців, литовців, українців. Цей перший (акт) визнання повинен мати передумову, що будуть переведені державні вибори для створення де факто урядів зараз після того, як конференція визначить кордони нових держав".

В другому параграфі до пункту 10-го сказано:

„Галичина. Західня Галичина є чисто польська. Східня Галичина в більшості українська (або рутенська) і не повинна належати Польщі. На півночі і північносхідній границі Мадярщини та в частинах Буковини (яка належала Австрії) є також кількасот тисяч українців".

В інтерпретації до точки 13-ої є такий окремий параграф:

„Польща не повинна одержати територій на сході, на яких литовці або українці становлять більшість".

Так говорять ще одні історичні документи про вихід України на світову арену. Ні забуваймо того, що за цими ляконічними згадками криються великі змагання українського народу за державну незалежність. І хоч українцям того часу не вдалося вдержати відбудованої української держави, вони доконали великого діла у відродженні української нації.

НА ТЕМУ ДНЯ

ОБЕРІГАЙМО СВОЄ

Геніяльний Тарас Шевченко помітив і гнівно скартав одну з неґативних рис у певної частини людей українського роду — вихваляння чужого і нехтування власним, рідним. Він виступав проти „чужої мудрости" в українській голові, домагаючись своєї, власної: „Якби ви вчились так, як треба, то й мудрість би була своя".

Власне бачення світу, власні критерії і оцінки подій та явищ — це характеристична прикмета виробленої людини, також і виробленого народу - нації. Бачити світ не очима (через газету, книжку, радіо чи телевізію) людей інших народів, а очима українського народу — це і гідність, і мудрість. Коли б ми всі так дивились на світ, то не пролунав ми ніколи між нами — вільними українцями — голос, мовляв, російська мова це велика мова, і українці можуть послуговуватись і українською і російською мовами... Микола Бажан хоче або мусить так казати на догоду панівній в СССР нації, але вільна українська людина так мислити не може. Якщо творча українська молодь в Україні починає домагатись, базуючись формально на так зв. конституції СССР, права на відділення України від Совєтського Союзу, то серед нас не можна толерувати „прохальних листів" до Брежнєва, мовляв, не мучте так українців, хай уже буде й „УССР" ...

Вільна українська людина в західньому світі може передплачувати й читати все, що вона забажає, всіма мовами світу, але це не значить, що вона може нехтувати рідною пресою, українською книжкою, виданою на волі. Адже відомо, що навіть у перевиданнях наших клясиків комуністичні цензори роблять пропуски, викривлюють текст, зневажаючи таким чином і авторів, і читачів. Наша вільна преса з більшим чи меншим успіхом — однак, постійно і наполегливо — змагається за здійснення головних завдань: збереження української людини, рідної релігії, рідної мови, розвиток нашої культури і, врешті - решт, досягнення спільного ідеалу — Української Держави.

Між комуністичною пресою та виданнями з українською душею — лежить політична безодня. І тому нас повинно насторожити повідомлення КҐБ про те (навіть, якщо воно свідомо ворогом перебільшене), що українці передплачують „Радянську Україну" в 23 країнах вільного світу, „Правду Украины" — у 81 країні, „Комуніст України" — у 17 країнах і т. д. Такі відомості подав М. Здоренко на сторінках каґебівської газети „Вісті з України" з липня 1968 р. Він навів приклад: „Журнал „Барвінок" поширюється у 17 країнах, газета „Юный Ленинец" має передплатників у 9 країнах — вони знайшли собі на Заході більш як 112 тисяч прихильників".

Коли б усі — старі й малі, якщо такі є, „проґресисти" українського походження передплачували ті два дитячі видання з Києва, то й тоді ніколи б не дійшло до 112 тисяч примірників. З певністю можна твердити, що ці цифри занадто перебільшені. Однак, немає диму без вогню: деякі українці купують для дітей совєтські видання й журнали українською мовою, бо вони дешеві ... Вони немов забувають, що не допоможуть навіть вирвані сторінки з портретами Леніна чи Брежнєва, бо досить і одного рядка чи слова, щоб розпочати затруєння молодої душі витонченою комуністичною пропаґандою.

Оберігати своє, свої позиції, переконання, ідеали — означає змагатись за власну мудрість. Якщо наклад чудової з усіх поглядів дитячої „Веселки" і досі не перейшов 3-ох тисяч примірників, то це вина не „воріженьків", а таки нас самих. Також піднесення накладу наших періодичних видань залежить тільки від читачів. Критика недотягнень в українських еміґраційних періодичних виданнях, зокрема в газетах і журналах, буде лише тоді справедливою критикою, коли тим виданням активно сприятимуть читачі і дописувачі: вчасними передплатами, швидкими інформаціями про події на місцях, про мистецькі імпрези без довжелезних перечислювань усіх і вся, включно з тим, хто підносив завісу...

Але тут кладемо натиск на чому іншому: шануймо, розвиваймо і вдосконалюймо своє, рідне, в тому числі й наші видання, періодику, белетристику, наукові книжки, твори для молоді й дітей. Переймаючи кращі зразки в культурних народів, розвиваймо й удосконалюймо своє власне — власну мудрість, щоб ніхто не посмів нас повчати, що ми — „моголи" ... А вже особливо, щоб не брався повчати нас ворог України і людства з допомогою видань „на украинском язикс".

(Л. П.)

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

Інж. Богдан Коссак

ЯК Я ПОЛЮБИВ БАНДУРУ

(СПОМИНИ З НАГОДИ 50-ИХ РОКОВИН УКРАЇНСЬКОЇ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА)

(2)

Наступною точкою концерту була „Пісня про Морозенка". Оця стара козацька пісня також прекрасно звучала з бандурами. В хвилині, коли Морозенкова мати передчуває смерть свого сина у боротьбі з ворогами, Олексій Дзюбенко своїм сочистим, ліричним тенором передав з великим артизмом її глибоку трагедію. Шедевром концерту була „Дума про Богдана Хмельницького", яку виконав незрівнянний у передаванні козацьких дум, Григорій Китастий. Бурхливими акордами бандури, як теж своїм матовим голосом, що так добре надається до козацьких дум, артистично передав він славу козаччини. Високомистецька інтерпретація цієї думи промовила до глибини моєї душі. Так виконати мистецький твір може тільки артист-музика!

У пісні „Чумацька баляда" Григорій Назаренко виявив великий талант, як бандурист і співак — соліст. Подивугідно грав на бандурі і співав з таким чуттям, що годі собі уявити краще.

На кінець першої частини концерту Капеля виконала невмирущу композицію П. Нішинського „Закувала та сива зозуля". Це баляда, що вимагає безмежного багатства тонів бандур, щоб висказати оту глибоку тугу запорожців у турецькій неволі і те схвильоване море, яке несе у байдаках відважних козаків „братів щоб рятувати", як це блискучо заспівав своїм дзвінким, драматичним тенором Иосип Панасенко у сольо-заспіві „По синьому морю". У драматичний момент, коли турецькі султани звеліли „ще гірше кувати кайдани", бандури дали знати, як дуже вони в цьому творі потрібні. Могутнє „ґліссандо", а потім ритмічні та сильні акценти бандур прекрасно наслідували кування кайдан. Так виконаної „Зозулі" я, мабуть, вже ніколи не почую.

Сцена закрилася. Мене боліли руки від оплесків, а захоплена публіка плескала невгаваючи. Я поспішив за куліси, щоб зблизька поглянути на тих, що обдарували мене такою душевною насолодою. В роздягальнях артистів і на коридорі зустрічав таких, як я, що облягали дещо втомлених бандуристів. Я знайомився із деякими і перший раз у своєму житті оглядав з зацікавленням бандуру.

У другій частині концерту Капеля змінила характер свого пісенного репертуару з поважного та глибокого змістом на веселий, жартівливий. Уже початок її — жвава та весела козацька пісня „Гей, на горі там женці жнуть" відповідно настроював. І тут наші бандуристи теж показали себе великими мистцями. Лиця їхні променіли, веселіли, а пальці обох рух швидко бігали по струнах. Грали та співали легко, без напруги, дармащо цю пісню дуже тяжко грати і співати в такому швидкому темпі.

У веселій сольовій „Дворянці" Олексій Дзюбенко захоплював своєю мистецькою інтерпретацією пісні і майстерною грою, а октавіст Яків Протопопов заблистів у жартівливих піснях не тільки своїм вийнятковим голосом, але й своєю достосованою до змісту пісень мімікою. „Бува, як моргне однією бровою, то публіка шаліє з утіхи!" — ще й досі говорять бандуристи, коли його згадують.

Друга частина того пам'ятного концерту пройшла також з великим успіхом.

Ми довго оплескували наших дорогих бандуристів і довго не пускали їх зі сцени. І мені так не хотілося покидати залю театру і вертатися до жорстокої та понурої дійсности. Під враженням прослуханого концерту я спам'ятався аж на вулиці. Непроглядна темінь довкілля гнітила. Знов чекали на мене ті самі турботи, які відбирають охоту до життя. Але у душі не замовкла бандура, і мрія навчитися на ній грати не давала спокою.

Минуло декілька років від того незабутнього вечора. Невідрадні таборові часи у Німеччині, виїзд за океан, життя у новій батьківщині... Заабсорбований клопотами буденщини, я навіть не подумав про те, що мав нагоду здійснити свої гарячі бажання. Бо якраз у тому самому місті Дітройті, де я опинився, перебувала Капеля Бандуристів, яка, втративши багато своїх членів, розпитувала за новими.

Щойно у 1956 році, коли Капеля ще не доповнила свого складу, я зголосився і мене прийняли в її члени як вокаліста. Але це не давало мені повного вдоволення, і я вирішив узятися до бандури. Моїм вчителем був мистець-бандурист Микола Ліськівський. Своєю незвичайною терпеливістю та приступною системою навчання він і „випровадив мене в бандуристи".

І тепер, коли Українська Капеля Бандуристів святкує свої 50-ті роковини, мої спогади про її концерт у Львові ожили особливо яскраво, і ними хочу скласти подяку тим жертвенним носіям кобзарського мистецтва, які у дні страшного лихоліття принесли до Львова стільки духового піднесення та розради. А зі Львова несли її по всій Галичині, Волині, по всіх закутках Німеччини, де лише перебували українці.

Тому, коли подумаю, що деякі із наших відомих музик, як і деякі діячі інших наших культурних ділянок, цураються отого нашого, і тільки нашого українського інструменту, нашої прегарної ноші — мені стає соромно!

Бож ми повинні бути гордими з нашої бандури, повинні бути вдячними тим, що принесли її до нас, на західні землі України, в Европу і поза океан. Вдячними за те, що навчили нас любити її, пізнавати її таємниці та видобувати з неї ті чарівні звуки, що завойовують наші і чужинецькі душі.

Ось у чому великі заслуги наших бандуристів, які продовжують працю Київської Капелі Бандуристів, заснованої в 1918 році.

Подаю імена мистців-бандуристів, які брали участь у згаданому концерті у Львові:

Григорій Китастий — артист, віртуоз-бандурист, композитор та довголітній музичний керівник Капелі.

Григорій Назаренко — артист, віртуоз-бандурист, ліричний тенор - соліст і капельмайстер Капелі. Перестав бути членом Капелі.

Іван Китастий — віртуоз-бандурист і 2-ий тенор Капелі. Брат Григорія.

Петро Китастий — віртуоз-бандурист і 2-ий тенор-соліст Капелі. Син Івана, 15-літній хлопчина у часі згаданого концерту, тепер заступник керівника.

Олексій Дзюбенко — артист, віртуоз-бандурист, ліричний тенор-соліст. Найстарший віком у Капелі. Залишився у Львові, і доля його невідома.

Иосип Панасенко — віртуоз - бандурист, драматичний тенор-соліст і основоположник Капелі. Помер у Дітройті в 1965 році.

Яків Протопопов — артист, бандурист та октавіст Капелі. Помер у Німеччині 1945 р.

Дмитро Черненко — бандурист, баритон-соліст та довголітній інспектор Капелі. Заповідач програми на згаданому Концерті у Львові.

Євген Цюра — віртуоз-бандурист та ліричний тенор-соліст Капелі. Крім активної участи в Капелі, керує Ансамблем Юних Бандуристів у Віндзорі, Канада.

Микола Ліськівський — віртуоз-бандурист і 2-ий тенор Капелі. Активний член Капелі та вчитель у школі гри на бандурі при Капелі.

(Закінчення на стор. 5-ій)

День Української Незалежности в Обурн

ПОСАДНИК МІСТА ОБУРН ПОЛ В. ЛАТТІМОР ПІДПИСУЄ ПРОКЛЯМАЦІЮ

Проклямацію підписано в присутності української делеґації (зліва): о. Самійло Квартуччі, парох укр. кат. церкви св. Петра і Павла, Іван Коваль, Михайло Білий, Павло Пироганич, голова Відділу УККА в м. Обурн, Ірина Василько і Марія Габришків

22 січня ц. р. посадник м. Обурн Пол В. Латтімор в присутності української делеґації, яку очолював всч. о. Самійло Квартуччі, парох укр. кат. церкви св. Петра і Павла, підписав Проклямацію і проголосив день 22-го Січня Українським Днем. В часі підписання Проклямації, посадник П. Латтімор висловився про день 22 січня, як про найбільш бажаний і приємний Український День, який він і інші друзі українців щиро вітають. Він сказав, що не зважаючи на залізну завісу, яка впала на миролюбливу країну, це пригнічування і придушення довго не триватиме над українським народом, який хоче бути вільним і незалежним.

Вечір присвячений 100-літтю „Просвіти"

Старанням Відділу „Самопоміч", при співучасті місцевих Відділу ОбВУА і 59-го Відділу СУА відбувся 7-го грудня, м. р., тут в домі „Самопомочі" при 239 Со. Бродвей Вечір, присвячений 100-літтю Матері „Просвіти".

Привітну залю, що в інші дні тижня гомонить від життєрадісних голосів пластунок і пластунів, наповняла в той вечір поважна, і якась сантиментальна атмосфера. Повище 50 осіб, з них багато учасників і свідків праці „Просвіти" на рідних землях, прийшли послухати доповіді запрошеного гостя головного інспектора Матірної „Просвіти" зі Львова, п. Петра Петрика, який мимо поважного віку повище 80 рр., завітав до нас із Вашингтону, де постійно живе. Вечір відкрив голова Відділу „Самопоміч" п. Ем. Притула, який попросив до Почесної Президії п-ні О. Блавацьку від СУА, ген. П. Самутіна від ОбВУА і п. В. Чорнодольського від „Самопомочі". Вечором проводив проф. С. Михайлишин, культ.-освітній референт „Самопомочі", який поділився з присутніми особистими споминами про особу промовця.

В своїй доповіді інсп. П. Петрик, якого повний життєвої сили голос ніяк не вказував на його поважний вік, дав присутнім рідку нагоду запізнаватись із всеціклою працею „Просвіти" для українського народу, яку заслужено вважаємо сьогодні матір'ю нашого зорганізованого національного життя. Виступ промовця був тим цікавіший, бо це говорив один з тих, що будували і проводили „Просвіту" на вершини слави української культури між двома останніми світовими війнами. Доповідь інсп. П. Петрика присутні нагородили щирими оплесками.

Після головної промови займали голос з-поміж присутніх п-ні О. Блавацька, д-р Я. Шав'як, інж. В. Сушко і інші. Слід відмітити виступ п-ні О. Блавацької, яка поділилася споминами про господарську школу „Просвіти" в Миловані, де її пок. муж, заслужений о. Блавацький, був довголітнім парохом.

Вечір закінчився товариською гутіркою, яка відбулася при чаю і перекусці, що її дбайливо підготовили пані з Відділу СУА.

Інж. Володимир Сушко

Неповнолітні правопорушники в Україні турбують совєтських адвокатів

Київ. — „За молоду совєтську людину мусимо невтомно боротися, пильно виховуючи смаки й характери", б'є в дзвона на сполох на сторінках „Літературної України" з 28 січня член колеґії адвокатів з Донеччини у статті „Де корінь зла?" Автор — адвокат із 20-літньою практикою. Він твердить, що найбільше злочинів вчиняють п'яні люди, в тому й підлітки. „П'яний легко втрачає контролю над собою, стає на стежку порушників закону. Але чому деякі люди так часто заглядають у чарку? Я народився і виріс на Донеччині. Вже понад сорок років живу й працюю в одному й тому ж робітничому селищі. Щодень вітаюся із сотнями гарних людей. Той працює на шахті, той — на заводі, хто — будівничий... Сусіди мої привітні, завше готові допомогти. Більшість із них — люди тверезі, але дехто не без того, щоб іноді почаркуватися. Ось відси й починається гірка ниточка, яка зрештою призводить до бійки, бешкету, а значить — на лаву підсудних. Прикро, але випивають не самі дармоїди, не тільки ті, що бояться роботи. П'ють люди, котрі закінчили важку зміну й вертають додому. Таких цінувачів чарки можна побачити біля крамниці чи кіоска і в будень, і в свята. И закушують вони найчастіше „рукавом". Чому ті люди п'ють — совєтський адвокат не дає відповіді, бо не може писати про безпросвітну нудьгу й визиск українців чужою „державою". В іншому місці автор згадує про судову залю: „Грубі, випрацьовані руки. Змарніле обличчя. Дивишся на ті долоні — й надщерблюється душа. Нерогледіли". Про молодь і підвати б йому на робочому місліткiв, які не п'ють, але „залазять у крамницю за цукерками" і т. п., а потім потрапляють під суд: „Згідно карного кодексу, судовій відповідальності підлягають правопорушники з шістнадцяти, а в ряді особливо небезпечних злочинів — з чотирнадцяти літ". Автор пропонує знайомити із совєтським карним кодексом дітей по школах, щоб менше їх потрапляли „у слідчі ізолятори і виправно - трудові колонії".

Д-р Михайло Брашайко помер в Ужгороді

З Ужгороду, Карпатська Україна, повідомляють, що там дня 5-го січня ц. р. по довгій і тяжкій недузі, на 87 році життя, помер видатний громадський і політичний діяч, відданий і заслужений син карпато-української землі, адвокат д-р Михайло Брашайко.

Родився в селі Нанково, коло Хусту в сім'ї вчителя. Кінчив правничий факультет на університеті в Будапешті. Батьки дбали про науку й виховання дітей, бо й оба його брати закінчили університети, старший Юлій, що відограв велику ролю в національнім житті Карпатської України був теж адвокатом, а молодший брат лікарем. Обидва браття Бращайки Юлій і Михайло відограли історичну ролю на Конґресі Крапатських Русинів в Хусті в січні 1919 р. коли Конґрес прийняв одностайне рішення про приєднання краю до Української Народної Республіки.

Покійний був після першої світової війни адвокатом в Хусті, де одночасно був і секретарем хустської Народної Ради, і потім перенісся до Ужгороду. В 1920 р. був одним з основоположників Товариства „Просвіта" в Ужгороді. Видавав і редаґував тижневик „Руська Нива". Був членом Сойму Карпатської України, як також багатьох товариств, культурних, економічних, видавничих, між ними й членом Центральної Руської (Української) Національної Ради в Ужгороді. Після евакуації з Ужгороду 1938 р. став державним нотарем в Хусті. Покійний був добрий промовець. Людина великої особистої і національної культури, щирий, чесний патріот свого народу. Знаменна була Його промова під час першого засідання Сойму в Хусті дня 15 березня 1939 р., в якій заявив, що прийде буря, прийде й окупант, але господарем цієї землі залишиться український нарід.

Похорон відбувся в Ужгороді дня 7 січня ц. р. з участю нашого громадянства. Прощальне слово над могилою виголосив д-р Микола Лацанич. Нехай буде рідна земля легкою, а світла пам'ять між нами вічною.

(ВШ)

Українська Вища Школа в Дітройті

Українська Вища Школа в Дітройті при парохії Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії за кілька років існування здобула собі прихильну опінію серед широких кіл української громадськости і ще кращу опінію серед наукових американських кіл. Щоб допомогти, бодай якоюсь мірою оо. Василіянам, Сестрам Василіянкам та Учительському Зборові в їхній муравлиній праці для українських дітей, при школі постав Батьківський Комітет, що його в другій каденції існування очолює Ярослав Дужий. За понад рік діяльности Комітет Батьків придбав для школи біля десяти тисяч долярів, влаштовуючи різні імпрези, чи проводячи Коляду. Імпрези, що їх влаштовує школа завдяки відданому професорові музики в тій школі, Богданові Сарамазі, професорові української мови, мґр. І. Боднарукові, Учительському Зборові та Батьківському Комітетові, втішаються теплим відгуком української громади Дітройту. Поруч таких імпозантних імпрез, що відбулись силами школи, як Шевченківські концерти, або Свято-концерт на пошану св. Священомученика Иосафата, дуже приємною імпрезою був 1-го грудня вечір легкого, жартівливого жанру, що його аранжери назвали „Пестрим вечором". Голова Я. Дужий та режисерка (вона ж і ведуча імпрези) пані Стефанія Колодницька справді вміли надати цій імпрезі приємної барвистости. Шкільна дітвора, яка заповнила всю сцену й більше ніж половину залі, дуже жваво реаґувала на виступи, тепло вітаючи своїх одноклясників і особливо режисерку, авторку скечів і ведучу імпрези, п-ні С. Колодницьку. Та й батьки (шкода, що не дуже-то численно явились, щоб побачити результати праці своїх малих) мали змогу, заходячись від сміху, сприйняти легку критику й на себе самих. Важко будь-кому з виконавців признавати перше місце. Вони всі, ці окремі гурти такі милі, що хотілось би ще їх слухати, на них дивитись. Ось балет пані Иоганни Кульчицької: молоденькі гуцули так енерґійно і так уміло танцюють, то знову молоденькі полтавчани або з інших областей України... А ось молодечий дівочий хор під орудою студентки Віри Потапенко, дочки відомого мистецького керівника і диригента знаної дівочої Капелі Бандуристок СУМА - Дітройт... Молоді дівчатка зі своєю юною мистецькою керівницею зготовили не абияку приємність своїм батькам. Пісні: патріотичні, побутові, жартівливі і які гарні! Або ж музичне тріо: панна М. Лончина, Т. Лончина і А. Цап. Вони стільки серйозності та знання вкладають в твори Шуберта та Моцарта... Треба бути вдячним проф. д-рові Б. Лончині та Муз. Інститутові за такий приємний вклад у програму. Таке ж признання належить і проф. І. Боднарукові, учителеві української мови у Вищій Школі, бо ж його учні так вміло віддали „Моє слово" В. Стефаника.

В заключенні про імпрезу: годі будь-кого окремо відзначати. Треба бути вдячним всім. Ця молода дітройтська Україна, що набирає знаннів та кує свої характери в своїй рідній школі досягами праці — до чогось зобов'язує не тільки дітройтську українську громаду, а-ле і всеамериканську. Ця молодь з Дітройту, яка ховається в своїй рідній Вищій Школі, пройшовши вісім років в такій же початковій школі своїми осягами наче дає відповідь батькам на драматичне питання: „Де наші діти?" Ця молодь каже: Ми є!... „Ростемо в своїй рідній школі й діємо по українськи і для України"... І чути в цьому докір батькам... Скільки таких рідних Вищих Шкіл серед мільйонової укр.-амер. громади? Через брак фондів числом невеличка але така якостева, лише одна! А скільки тисяч українських дітей в Америці? Тим часом, такі рідні Вищі Школи („гайскули"), поруч українських Церков — це чи не єдині твердині українства у цій країні. Та й будова Українського Наукового Центру в Америці — Катедра Українознавства, до якої взялись лише сміливі і думаючі про завтрішнє американської України одиниці з-поміж мільйонової української громади, буде мати міцне і реальне підґрунтя, коли Українська Громада Америки за зразком Дітройту розбудує середнє шкільництво по своїх більших скупченнях.

В. Щербій

Собака... за кермом авта

„Молодь України" з 8-го січня: „Вулицями міста Могилів-Подільського на Вінниччині на повній швидкості мчала вантажна автомашина. Тільки миготів її номер 39-28...

„Газ-51" робив такі вихиляси, що пішоходи з криками „Рятуй!" з тротуарів кидалися в різні боки.

— Не інакше, як водій п'яний, — виникла думка в державного авто-інспектора, який, кинувшись навздогін, перетяв „газонові" дорогу і зупинив його. І якеж було його здивування, коли, відчинивши дверцята машини, автоінспектор побачив, що за (кермом) рулем сидів... собака. Великий, породистий собака тримав на рулі свої лапи. Поруч з ним на краю сидіння примостивсь і шофер.

— Навіщо ви посадили за кермо пса? — обурено запитав у нього автоінспектор.

— Ясно, для чого. Щоб учивсь керувати. Він у мене тямущий.

У водія Могилів-Подільського автопідприємства №01-064 Иосипа Балика, котрим володів п'яний азарт, відібрано шоферські права".

ВІСТІ З ТОРОНТА

У НАШИХ ВЛАДИК. Майже увійшло тут у традицію, що у навечеря Нового Року численні представники церковного і громадського зорганізованого життя складають поклін і новорічні побажання своїм Владикам. Цього року зібралися вони вперше 12 січня о год. 4-ій по пол. у Преосвященного Владики Кир Ісидора, де разом з представниками Православної Церкви зложили Йому найщиріші побажання з Новим Роком, а опісля представники Української Католицької Церкви взяли участь у таких привітаннях для Високопреосвященного Архиєпископа Михаїла. Оба Преосвященні щиро дякували за побажання.

СВЯТО СОБОРНОСТИ І САМОСТІЙНОСТИ. Це перший раз в історії нашого міста, що програму на Святі Самостійности і Соборности Української Держави, яке відбулося в неділю 19 січня ц. р. у репрезентативній залі Месей Голл, виконала наша молодь під кличем „Молодь у поклоні актам 22 січня". Під звуки сурмачів винесено прапори молодіжних організацій на чолі з прапорами України і Канади. Запалено „вічний вогонь", загомоніли дзвони. Сцену вкрив „цвіт України" хори... та пролунав голос дикторки. Мабуть неодному стиснулося серце, а може покотилася сльоза..., це справді був найкращий момент, який створив цілий час спонтанний настрій і радість публіки. Цілий сценарій уложений письменником В. Скорупським, був виведений актором В. Довганюком. Участь брали: Хор Філії ОДУМ „Молода Україна" і ансамбль бандуристів під керівництвом пані В. Родак (при фортепіяні Н. Цибенко), дівочий хор курсів українознавства Святомиколаївської Церкви „Веснівка" під керуванням пані К. Зорич-Кондрацької, (при фортепіяні З. Кушпета), і хор Осередку СУМК „Молодечий Хор" під керівництвом Н. Олійника (при фортепіяні Т. Фролов). Кожний у стилізованих строях, всіх хористів — понад 300 осіб. Чотири дикторки вели діялог: Христя Томків, Люба Мороз, Марійка Стебельська, Марійка Максимів. До офіційних точок на програмі було коротке слово голови КУК — д-ра О. Бойка, слово сенатора д-ра Павла Юзика, доповідь представника молоді, яка під кожним оглядом була блискучою — мгра Ю. Шимка, провідного діяча СУМ. Понад 2 500 осіб взяло участь в академії з великим числом молоді. Цілість була добра і залишила миле враження.

ВІДКРИТТЯ ЗАЛІ. Будівельний Комітет розбудованої найбільшої і модерної залі в Торонті організацій В-Фронту, при вул. 85 Кристі, докладає всіх зусиль й старань, щоб все було закінчено до 15 лютого, коли відбудеться торжественне її відкриття. Участь у відкритті візьмуть визначні представники Онтарійського і Федерального Урядів, Кир Ізидор — Торонтонський Владика, та багато інших. Весь прибуток з розпроданих квитків у ціні 50 дол. від особи призначений на покриття будівельних витрат. Досі вже розпродано їх велике число, так, що є сподівання на справді величаве відкриття Дому. Вступ на залю дає також нагоду виграти один квиток, „літаком до Европи", що його уфундував Т. Волошин — власник Астро Травель Сервіс.

А ЩО З СОЮЗІВКОЮ В КАНАДІ? Наш приятель інж. С. Куропась — заступник головного предсідника УНС з Чикаґо, своєю нотаткою у Чикаґівській хроніці, розбурхав і Торонто. Він пише, що справа Союзівки в Чикаґо „хоч і затихла, але ще не вмерла", до попередніх підшуканих двох об'єктів, добавлено ще два нових. А тому, що колись-десь була згадка, що „придбання Союзівки і в Чикаґо і Торонті", залежить від асекураційного департаменту на звільнення фондів, то в Торонті „закипіло". Телефони за телефонами. Мовляв дивіться, у Чикаґо вже знайшли аж чотири об'єкти,... і там вже Союзівка не за горами, а, що у нас? Питають нас, скільки ми вже об'єктів знайшли? Прямо заставляють шукати, щоб не було запізно! От так, ми не тільки довідалися, що народ читає Чикаґівську хроніку, але також, чим він цікавиться і чого бажає. Ми відповідаємо всім словами заст. головного предсідника... „Чи буде так, чи інакше", ми також шукаємо місця, де змогла б гуртуватися не тільки молодь Торонта, але великої частини Канади. Ми вповні згідні з ним, що земля росте у ціні і хто її купить, ніколи на ній не стратить. Ми віримо, що Союзівка буде також в Канаді!

ШИРШІ СХОДИНИ БУК. У вівторок, 21 січня ц. р. о год. 8-ій вечором відбулися у шкільній залі ширші сходини відділу БУК Святомиколаївської церкви. Сходини відбулися у формі діялогу проводу відділу із своїм членством, який складався з виступів: голови відділу В. Дідюка, інж. О. Клюфаса і Всеч. о. д-ра Б. Липського. Тема їх виступів: організаційні справи, активізація суспільно-громадської праці, апостольство мирян, Український Патріярхат. Хоч був це звичайний будень, присутніх зібралося понад 100 осіб, які не тільки із зацікавленням вислухали виступів, але брали активну участь у дискусії, висловлювали цілий ряд думок, що відносилися до порушених тем. Сходини запляновано продовжувати аж до того часу, коли всі зголошені до дискусії, зможуть свобідно без обмеження часу, висловити думки. Управа відділу стала на становищі, що такий живий контакт-діялог є конечним для оживлення праці. Є вістки, що багато інших відділів підуть за цим прикладом.

В. Дідюк

23-ті Загальні Збори УДК в Бельгії

Брюссель. — У неділю 1 грудня 1968 р. відбулися 23-ті Загальні Збори Українського Допомогового Комітету в Бельгії, в Домі УДК в Брюсселі, в яких узяли участь члени з усіх українських місцевостей у Бельгії. Перед Зборами була відправлена Служба Божа в церкві св. Володимира Великого. Зборами провадила Президія в складі д-ра В. Поповича — предсідника, пані інж. З. Витязь — заступниці та О. Вархола і И. Рожка — секретарів. Про працю звітували голова УДК д-р В. Попович і секретар мґр. О. Коваль. У звітах підкреслено, що співпраця УДК з іншими українськими організаціями в тій країні та високий моральний стан членства УДК запевнюють дальший розвиток організованого українського життя в Бельгії. Членство УДК щедро відгукнулось на заклик жертвувати на розбудову оселі для молоді „Франкополе", але фондів ще не вистачає. Загальні Збори вирішили зміцнити рідне шкільництво, дати підтримку хорові „Боян", звернути особливу увагу на виховання молодого покоління в українському національно-християнському дусі. Обрано Президію Головної Управи УДК на чолі з головою д-ром В. Поповичем, першим і другим заступниками — п-і інж. З. Витязь, В. Мокловичем, мґр. О. Коваль — секретар, мґр. Г. Ощипко — скарбник. Крім того: обрано 8 членів Головної Управи, 4 заступників, Контрольну Комісію і Товариський суд. Для покращання культурно - мистецької праці створено Культурно-Мистецьку Комісію в складі: пані інж. З. Витязь, д-р В. Попович, д-р С. Божик, інж. К. Гайдамаха і И. Рожко. 23-ті Загальні Збори УДК були закінчені відспіванням „Не пора".

Літературний Вечір 9-го Літературного Конкурсу СФУЖО

Вечори літературних конкурсів мають свій чар, викликають цікавість публіки: що саме нагороджено, що відзначено і чи оправдано?

Тому й вечір 9-го Літ. Конкурсу СФУЖО, що відбувся 27 жовтня у Філядельфії, мав досить багато публіки. Предметом Конкурсу був жіночий поетичний твір. Обговорення конкурсового матеріялу доручено д-рові Григорові Лужницькому.

Вечір відкрила голова Пресово - Адміністраційної Комісії СФУЖО, Марія Харина. Вона пояснила суть і завдання Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), що є спонзором Літ. Конкурсів. Фундатором їх є Маруся Бек, радна м. Дітройту. Саме тепер іде підготова до відзначення 20-ліття СФУЖО.

Провід Вечора перейняла п-ні д-р Наталя Пазуняк, член Комітету Літ. Нагороди. Вона подала вступні інформації про 9-ий Літ. Конкурс. Його провели у Вінніпеґу з допомогою Мистецького Жюрі (д-р Ярослав Розумний, д-р Марина Рудницька, д-р Іраїда Тарнавецька). Наспіло 29 творів із різних наших поселень. Три вірші нагоджено, а три відзначено.

Д-р Григор Лужницький дав спочатку насвітлення сучасної літератури. Вона починається з 1945 р., з закінченням 2-ої світової війни, яка докорінно змінила людину. На тлі тих глибоких перемін, що його проходить людське думання, цікаво приглянутись до творів українських авторок у вільному світі. Доповідач переглянув нагороджені, відзначені і всі інші твори конкурсу. Основний мотив їх настрою — це туга за Батьківщиною. Вона опанувала всі думки і почування української творчої людини на еміграції: це добре, коли з неї вийдуть динамічні творчі почини, але некорисно, коли вона доведе до розслаблення думок і волі людини.

Нагороджені вірші відчитали молоді студентки Марія Петрович, Ніля Ковальчук і Таня Шумська. Це були Ганни Черінь „Чужинцеві", Ольги Литвин „Вінчання" і Алли Коссовської „Прощання з океаном". Великою несподіванкою вечора був виступ поетеси Міри Гармаш. Її вірш знайшовся між відзначеними, а що вона була приявна, то могла його сама виголосити. Крім відзначеного вірша „Львів", вона прочитала ще „Шопен Дес-Дур" і „Батькові". Присутнім відкрився новий поетичний талант, що в цих невеличких творах дав три різні поетичні картини. Дальші відзначені твори виголосили студентка Дора Варвара (Діми „На далеких дорогах") і також Люба Ковалишин (Уляни Любович „Туга").

Вечір доповнив ще музичний виступ. Молоді співачки Іванна Бульба і Оля Маковська при супроводі п-ні Л. Бульби відспівали „Думку", муз. Колесси і „Де гори Карпати", муз. Садовського, а також „Зелений гай" і „Ночі". Гарно відспівані дуети додали багато до настрою.

Організатори Вечора нагородили приявних поетес Міру Гармаш і Уляну Любович квітами. Вечір закрила п-ні Марія Кочерган, голова 20 Відділу СУА, що спільно з Пресово-Адміністраційною Комісією влаштував Вечір. Це велика їх заслуга, що дають можливість виголосити поетичне слово та вшанувати його творців-жінок.

Л. Б.

ВІСТІ З КЛІВЛЕНДУ

29 грудня після Служби Божої в приміщенні новозбудованої залі відбулися загальні річні збори парафії української православної церкви св. Володимира в Пармі, Огайо.

Збори почалися молитвою настоятеля парафії о. Ганкевича. Після полагодження формальних справ приступлено до звітів. Фінансовий секретар п. В. Осад звітував за ввесь минулий рік, себто від 1-го грудня 1967 року по 1-ше грудня 1968 р. Після звіту запрошено голову Контрольної Комісії, який ствердив, що діловодство ведеться правильно, і всі цифрові дані, а також сальдо готівкою і в банках відповідають дійсності. Після звітів голови Управи п. С. Габеля та настоятеля о. Ганкевича, які доповідали зборам окремо кожний про свою працю, і які подякувавши всім за позитивні наслідки в минулому році, закликали до дальшої співпраці всіх парафіян для добра церкви і парафії.

До церковної Управи на 3 роки вибрані: пп. С. Габель, В. Бараньский, П. Марцинюк, Е. Павлишин, З. Лещишин та автор цих рядків. До Контрольної Комісії обрані на один рік: пп. Л. Боровець, Ів. Нарка, д-р А. Чернів, А. Клепач та Ів. Дем'янюк. Збори закінчилися молитвою о. Настоятеля.

На другий день вечором члени управи зібралися під проводом о. Настоятеля і вибрали так зв. екзекутивний уряд на 1969 рік: С. Габель — голова, Е. Павлишин — заст. голови, В. Осад — фін. реф., М. Левицький — касир, М. Меппен — секретар для англійської мови, П. Мигаль — секретар для української мови.

На пропозицію голови управи створено підкомітети: господарчий, для придбання іконостасу, пресовий, цвинтарний та культ. освіт.

Наша парафія, як показали звіти, закінчила минулий рік добре.

Всеамериканська конвенція Ліги Української Православної Молоді, яка відбулася в Клівленді минулого року, пройшла успішно при активній співучасті нашої парафії та окремих парафіян. За минулий рік до парафії вписалося нових 36 родин. За цей минулий рік парафія побудувала дуже гарний будинок для о. настоятеля вартости 50.000 дол.

З незакінчених справ — на першому місці стоїть іконостас, про що тепер ведуться переговори. Гарний і високомистецький іконостас для нашої церкви, зразок якого вже вибрано і затверджено, буде коштувати сімдесят п'ять тисяч дол.

Ведуться переговори про встановлення великого Загального пам'ятника на цвинтарі, а також меморіяльної дошки біля церкви.

Кім обох наших хорів, Братств, Сестрицтв та інших організацій при нашій парафії, які активно і свідомо працюють для загального добра необхідно згадати про новоорганізовану групу під проводом п. М. Тремблюка, яка організує товариські прийняття. За рік часу тяжкої і наполегливої праці ці люди спромоглися придбати солідну суму грошей та з своєї каси оплатити понад чотири тисячі дол. за ріжне майно і устаткування для церкви та церковної залі.

Не так давно із фондів допомоги студентам видано двом студентам по 250 дол. Цю стипендію дістали кращі студенти, діти наших парафіян п. Софія Степаник і Петро Максимів.

Крім позитивних сторін, на жаль, є і деякі неґативні факти, особливо це торкається виховання наших дітей та підростаючої молоді, якій загрожує повна або частинна асиміляція. Будемо надіятись, що новообрана управа під керівництвом пана Степана Габеля і духовним проводом нашого настоятеля о. Ганкевича з вірою в Бога і при співпраці всіх парафіян ґрунтуючись на засадах християнської моралі, українських національних традицій і високих ідеалів демократизму, разом зуміють побороти всі трудноші і спільними силами будуть активно працювати на Христовій Ниві не тільки для добра нашої парафії, а в першу чергу для добра Христової Церкви і всієї української спільноти.

А. Капустянський
прес. референт

50-річчя Листопадового Чину

Старанням місцевого відділу ОбВУА в Ютиці, Н. Й., 16 листопада 1968 року відсвятковано Золотий Ювілей Листопадового Чину і створення Української Галицької Армії.

Свято в місцевій українській католицькій авдиторії відкрив секретар відділу ОбВУА сотник П. Ярмак, згадавши про 50-річчя Листопадового Чину і створення УГА та подав програму святкування.

Першою точкою був виступ пластової молоді під проводом пані Володимири Смик. Виконано „Листопадовий монтаж" зі спільною деклямацією та відспіванням стрілецьких пісень в супроводі гри на гітарах. Віднпівано „Чусш брате мій", „Червона калина", „Гей видно село". На гітарах грали пластунки Анна Ярмак, Леся Бекерська, Володимира Гнап, співали: Ліда Герець, Галя Луценко, Дана Лужна. Відспівано пісні з надхненням, ніжно-мелодійними голосами пластунок. Не одному присутньому на залі, а особливо ветеранам, з очей спливали сльози при згадці про рідний край, про збройну боротьбу за його волю.

Друга точка почалася представленням присутнім сотником П. Ярмаком, побратима д-ра Василя Палідвора.

Шановний прелеґент, б. вояк Укр. Армії, у своїй промові про Листопадовий Чин вказав на той великий історичний акт, що стався після шістьсотлітньої неволі Галицької Волости, наслідком якого проголошено Акт Соборности Укр. Нар. Республіки 22 січня 1919 року в Києві, столиці Української Держави.

Промовець говорив про героїчну збройну боротьбу Укр. Галицької Армії проти ворогів за волю свого краю, про спільний похід об'єднаних українських збройних сил на Київ.

Згадав і про творців Листопадового Чину, котрі вкрили себе вічною славою і безсмертними героями вписані на сторінках української історії.

Присутні на залі прийняли промову д-ра В. Палідвора дуже прихильно, та нагородили щедрими оплесками.

Третьою точкою була рецитація редактора п. Івана Дурбака з Трої, Н. Й., поеми Черкасенка "День Першого Листопада".

Осередок СУМА з Ютики виконав уривок з третьої дії „Листопадової Ночі" Павла Савчука. Виконавцями були: Розалія Косар (студентка коледжу) відчитала „Заклик до народу" Данило Косар — хорунжий, Мельник Роман, Кошикар Богдан, Кошикар Іван — стрільці, Галя і Оля Ліщинські — голоси. Всі виконавці вив'язалися зі своїх завдань добре.

На закінчення імпрези відспівано національний гимни.

П. Ярмак
секр. Відд. ОбВУА в Ютика

НАД СВІЖОЮ МОГИЛОЮ

25 грудня 1968 року після річної тяжкої хороби в шпиталі м. Ню Йорку на 54-му році життя відійшов у вічність Валентин Яковлевич Новицький, похорон якого після всіх церковно-обрядових відправ відбувся на українському православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Ню Джерзі, 28-го грудня. Не дивлячись на несприятливу погоду, похорон відбувся при численній участі українців з різних міст ЗСА.

В. Я. Новицький народився 28 листопада 1914 року на Сумщині, Харківщина, в родині священика. По закінчені середньої школи, учився в Машино-Будівельному Інституті, який закінчив в 1936 р., потім працював інженером технологом до початку війни 1941 року. Перебуваючи під німцями, він беріг не тільки себе, а й прикладав усіх зусиль зберегти кожну особу від знищення її гітлерівцями, якщо те було в його силах. На еміґрації опинився в Австрії. По закінченні війни і згуртування утікачів-українців по таборах, Валентин Яковлевич став одним з організаторів захисту політично - екзильних прав українців-втікачів і організації громадсько-політичної роботи серед них.

Маючи всього 32 роки, вступив 1947 р. в Українську Революційно-Демократичну Партію. В УРДП В. Новицький не був пасивним членом. Винятковою рисою його особи було сполучення двох високоякісних властивостей людини: мав великі організаторські здібності і далекойдучий зір на політичні проблеми, що стоять в пляні визвольної боротьби українського народу. Він не належав до високопарних містифікаторів, був людиною правди і конкретного реального діла За кожним його словом йшли його діла.

Прибувши до ЗСА, Валентин Яковлевич ,не влаштувавши себе як слід, взявся за організацію українського громадсько - політичного житття. Він став організатором ДОБРУС-у, Українсько-Демократичної Молоді, місцевої клітини УРДП, став членом Екзекутиви УККА й ін. Хто не пригадує з'їздів ДОБРУС-у, ОДУМ-у, ОУРДП і його палких промов та тих бучних, показових бенкетах, промотором яких він був. Йому належить організаторська роля системи політичної діяльности так званого „Круглого стола".

Прощальне слово над могилою виголосив настоятель Катедрального Храму св. Володимира в Ню Йорку мітрат о. І. Данилевич. Своїми добрими ділами Покійний заслужив на вічну пам'ять. Отець І. Данилевич висловив Родині Покійника глибоке співчуття по втраті дорогого Чоловіка, Батька, Дідуся та побажав його дружині, донькам, зятям і онукам здоров'я, витривалости, мирного й щасливого життя для України.

Від Державного Центру уряду УНР в екзилі слово виголосив віце - президент проф. М. Степаненко, який висловив великий жаль по втраті Валентина Яковича як людини, великого патріота, що горів любов'ю до свого народу, до батьківщини України. Він був знаний в колах української політичної еміґрації, особисто близький з президентом УНР М. А. Левицьким. Віце-президент від імені Державного Центру в екзилі і свого особисто висловив глибоке співчуття Родині. Потім промовляв П. Шинкар. Падіння дощу обірвало продовження висловів прощальних слів багатьох бажаючих. Вони були висловлені в залі під час поминального обіду, який відбувся в церковній залі Консисторії УПЦеркви Присутніх була сотня, чи й більше. Пропам'ятні слова були сказані: А. Чудовським, М. Воскобійником — від ЦК УРДП, Є. Стаховим — від управи „Круглого стола", проф. І. Паливодою, М. Пізняк — від громадських організацій Ню Йорку, проф. Завітневич — від парафіяльної громади церкви св. Володимира в Н. Й., В. Григоренко, С. Кулик і І. Куравський — таваришами Покійного. Всі вони підкреслювали велику ролю Валентина Я. Новицького як церковного й громадського діяча на терені Ню Йорку. Деякі підкреслювали його незамінимість запитом: „А хто ж тепер те буде робити?"

Всі підкреслювали людяність зразкового чоловіка своєї дружини, Настасії Андрієвни, батька двох дочок: Олени і Али, їх чоловіків — Ігоря і Леоніна та онучок, яких без міри любив — Наталочки і Ніночки. Висловлювали співчуття і найкращі побажання у дальшому житті, а Покійному обіцяли вічну пам'ять про нього.

П. Шинкар

Спільний обід в церкві „Всіх Святих" в Ню Йорку

В неділю 17-го листопада 1968 року в церковній залі української православної церкви „Всіх Святих" відбувся спільний обід православної громади.

О год. 10-ій рано почалася Служба Божа, яку відправили настоятель о. С. Непріль, д-р о. Шумовський та о. Петро Мелех. Д-р о. Шумовський виголосив проповідь на тему „Прийдімо поклонімся", яка зворушила присутніх до сліз.

Після Служби Божої відправлено Молебен за всіх парафіян та відспівано Вічну пам'ять за тих парафіян, які відійшли у вічність.

Під час Служби Божої хором керував проф. О. Дідух. Погода не дописала, падав дощ, проте церква була переповнена людьми.

Після Служби Божої всі учасники-парафіяни перейшли до прикрашеної парафіяльної залі, де відбувся спільний обід. Голова парафіяльного уряду п. Михайло Сосницький привітав всіх зібраних гостей та попросив настоятеля о. С. Непріля проводити церемонією. Отець парох поблагословив Божі дари та спільною молитвою відкрив цю родинну подію своєї парохії, яка об'єднала всіх в одну спільноту. Отець парох С. Непріль представив гостей почесного столу та гостей. Парох попросив до слова, як першого настоятеля згаданої громади о. П. Мелеха, який пригадав присутнім труднощі на початках та дякував, що громада його ніколи не забуває за його працю. Другий промовляв о. д-р Шумовський. Він насвітлив долю згаданої громади, яка була заіснувала на 14-ій вулиці в Ню Йорку, а сьогодні за короткий час шістьох років набула Святий Храм, гарно прикрашений, та хоче набути парафіяльний дім. Приємно бачити, казав він, переповнену залю парафіянами та гостями, це є доказом, що Господь є з Вами і що ви дбаєте не тільки за свої матеріяльні вигоди але й за життя вічне.

Ред. В. Коваль хвалив старих еміґрантів за те, що вони зробили для українського поневоленого народу, побудували Божі Храми, задержали рідну мову, зберегли свою рідну українську традицію та передали вже тут народженим дітям. Промовців нагороджували рясними оплесками. Промовляли ще Пазя Стасюк, пп. І. Макарик, І. Лапчак, М. Дудко, П Марко та Т. Тарахівський. Парох о. Непріль попросив до слова голову сестрицтва пані Захарків, яка пригадала труднощі, які були на початку на новому місці, і висловила надію, що коли будуть всі разом працювати, то парафія ще краще буде виглядати. Дальше п. Михайло Сосницький хвалив пана Городецького, який в прикрій хвилині був згуртував нашу громаду знову в одну велику родину. Під бурхливі овації пан Городецький встав за столу з слізми на очах, сказав, що тяжка і неприємна була та хвилина, коли громада лишилася без Святого Храму і без священика, але, слава Господеві, ми вийшли переможно.. Мені вдалося далеко по за містом Ню Йорком знайти священика, якого сьогодні маємо честь вітади між нами, який приїхав і згуртував нашу громаду в одну родину, якою ми сьогодні її бачимо, зорганізував суботню школу та навчав українознавства півсотні дітей це о. П. Мелех! Завдяки о. Петрові Мелехові та диригентові хору проф. О. Дідухові наша громада, як ми бачимо сьогодні, існує. За це дякуємо о. П. Мелехові за його великий труд, який він вклав в розбудову нашої громади. Отець Петро Мелех дякував присутнім, що його громада не забуває.

Сестрицтво при парохії під проводом п-ні Захарків гостинно обслуговувало гостей та парафіян, а їх було 172-ох та 24-о дітей.

Треба ствердити, що при цій нагоді присутні зложили поважну суму на сплату довгу церкви, крім того склали пожертви на придбання Іконостасу.

В товариській атмосфері, за смачним обідом дискусії затягнули до год. 4.30. по полудні. Отець С. Непріль попросив о. П. Мелеха провести молитву, по чому присутні розійшлися з веселим настроєм.

Т. Тарахівський

Молодий співак Олександер Хміль

В останньому тижні листопада 1968 р. Школа Музики та Департамент Мистецтва при Університеті Мишиґену в Ен Арбор виставляли оперу Пуччіні „Богема". У днях 23 та 26 листопада головну чоловічу ролю у цій опері виконував українець, талановитий студент кляси співу проф. Герольда Гоха — Олександер Хміль.

Олександер Хміль

Українській громаді в Дітройті та у Воррені Олесь Хміль служить змалку своїм таланом: він постійно активний в танку, музиці та співі, він є диригентом мішаного хору української католицької церкви св. Йосафата у Воррені, Миш.

О. Хмелеві 21 рік. Він співав Родольфа в „Богемі", є наймолодшим членом університетського Оперного Ансамблю. З його участю в головних тенорових ролях, у повній постановці, були попередньо виставлені опери: Моцарта „Весілля Фіґаро" та Сметани „Продана Наречена". Його металевого тембру ніжний тенор добре надавався до музично-вокального зображення Родольфа в „Богемі", а природна поведінка на сцені та чітка дикція причинились великою мірою до успіху всіх виконавців. Блискучим успіхом опери раділи музичний керівник-диригент проф. Блат і режисер опери Ральф Герберт, обидва колишні працівники Віденської Опери.

Зокрема успіхами Олеся Хміля раділа його кол. вчителька співу на Вейн-Університеті в Дітройті проф. Аврелія Launched Ператта Росеті.

З весною 1969 року Ол. Хміль завершить перший етап вищих студій: він буде ґрадуантом Мишиґенського Університету в Ен Арбор.

Ол. Хміль цілком володіє українською мовою, любить і цінить українську музично-вокальну спадщину і культуру. Щасти, Боже, в нових виступах і успіхах!

Ірина Решетилович

„Мандрівки землями України" в Дітройті

В циклі „Мандрівки землями України" Відділи СУА в Дітройті поділили між собою землі, яким присвятили окремі свої вечори. Після Полтавщини, Гуцульщини, Волині на черґу прийшов „Київський Вечір", що його влаштував 56 Відділ 17 листопада. Виявилась їх популярність, бо заля Укр.-Амер. Осередку була знову битком заповнена. Дехто навіть мусів стояти.

Голова 56 Відділу СУА, п. Ярослава Сена, привітавши гостей, зокрема проф. В. Кубійовича і д-ра А. Фіґоля, що саме тоді перебували в Дітройті в справах Енциклопедії, і згадавши попередні вечори та заплянований вже „Закарпатський", спинилась коротко при завданнях, що їх взяли на себе Відділи СУА: відтворювати і передати наше українське минуле, познайомити з ним молодь, що росте на чужині, і відсвіжити пам'ять тим, яким дороге все те, що залишили на батьківщині. А чимало пам'яток духової культури і народного мистецтва ворог понищив. Частину речей, що їх наші люди вивезли і ними дорожать, як реліквіями, — сказала п. Сена, побачите в другій залі на виставці.

Після „Привіту з України", що його виконала танцювальна група І. фон Драґінди - Кульчицької, з вишиваними рушниками і з вітальним хлібом - сіллю, виголосив о. прот. О. Биковець доповідь про Київ, що від віків був серцем України. Його старались ворожі сили вирвати, але могутні удари цього серця України ніколи не спиняли пульсування крови. Доповідач перейшов коротко історію Києва від первісної доби почерез варягів і княжий та козацький періоди, коли то Київ вкривався храмами і школами та удари завойовників. Доповідач перейшов до нових часів, коли революція 1917 р. струснула Києвом і коли Київ доказав по - геройськи, що він був, є і буде нашим славним столичним городом, що був, є і буде свічником України, дарма, що переходово ним опановував старий ворог — Москва.

Відтак аж до кінця програми йшли мистецькі точки. Тріо бандуристів — Є. Цюра, Петро і І. Китасті — виконали лірницьку пісню „Множество аз согріша", народну — „А в Києві на ринку" і дві жартівливі — „Іде, іде дощ" та „А в полі береза". Рецитація була знаменито подана арт. К. Бранкою, і виставлений при уділі речі, що їх вона взяла з київ. „України": „Як буде колись?" В. Коваля та „Весільне подвір'я" А. Мясковського. — Фраґмент з драматичної поеми І. Кочерги „Ярослав Мудрий", сценічно підготований п. Кривуцькою, і вистасвлений при участі виключно молоді, дав те, що можна було чекати від молоденьких аматорів Ю. Янчишин грав князя, Оксана Скипакевич — княгиню, Євген Бутрій княжевича, Христя Никифоряк і Ляріса Стасів — княжні і Тарас Лончина — дружинника.

Інж. В. Колодчин, голова Метр. УККА, який з нагоди приявности гостей з Сарселю сказав про Енциклопедію і її цінність.

На сцені перейшли „живі ляльки", що моделювали княжі одяги із тих часів, дворян та дружинників і одяги козацькі. Пояснювала п. Ярослава Сена, що подивугідно точно опрацювала цю свою доповідь та найбільше причинилася до цікавого „Київського Вечора". Також і її паням - співробітницям належиться велике признання. До того — ці одяги треба було пошити. А їх було 10 (модельки — Оксана Скипакевич, Христя Никифоряк, Ляріса Стасів, Оля Чорній, Ліля Григорчик, Надя Савка, а з мужчин: Ю. Янчишин, Т. Лончина, Є. Бутрій і Р. Тарнавський. Пані О. Ковальська, що показала київську сваху, мала власний костюм).

В окремій залі була ще виставка нар. мистецтва, на яку склались безчисленна кількість зібраних експонатів, особливо вишивок з різних земель України. Нам говорили, що дещо спроваджено в останньому часі з Батьківщини. Дехто жалів, що пані, маючи повні руки праці, забули відзначити, з яких земель були вишивки. Але роботу зроблено велику. Вечір був направду багатий. Всі чекають наступного вечора з „Мандрівки землями України".

В. Несторович

З хроніки української громади Твин-Сити, Міннесота

5 жовтня — Концерт відомої української піяністки Дарії Каранович в авдиторії Мек Фейл Мюзік Сентер — Відділ Міннесотського Університету. Спонзор Т-во Укр. Інж. Америки. В програму входили: Й. С. Бах, — прелюд і фуґа Дур; В. Шуберт — Варіяції оп. 142 і Музичний момент оп. 94; Л. Бетговен Соната оп. 110; Б. Лятошинський —„Клич до волі" оп. 38; В. Барвінський — імпровізація А-Дур; В. Грудин — Сюїта оп. 69 присвячена Д. Каранович; Ф. Шопен — Ноктюрн оп. 62. Концерт пройшов надзвичайно добре, відчувався контакт між піяністкою і публікою. Після концерту гостя провела решту вечора в дружніх розмовах із слухачами за чашкою кави.

6-го жовтня. — Український хор „Дніпро" улаштував музичний попис дітей в приміщенні Інтернаціонального Інституту в залі Націй. На пописі були присутні директор УМІ піяністка Дарія Каранович і учителька УМІ пані С. Темницька. Жюрі знайшло багато музично обдарованих дітей і висловило думку про організацію філії УМІ в Твин-Сиrі.

20 жовтня. — Відбувся Мистецький Попис Молоді. Вступне слово сказав Голова УККА в Міннесоті д-р М. Козак, програму вів культурно - освітній референт УККА п. П. Вітрик. Першою точкою програми був виступ танцювального гуртка (хлопці й дівчата) при парафії св. Михаїла — мистецький керівник Ананій Кушнір. Виконано: „Веснянку" і „Гопак колом".

Другою точкою був виступ дітей з укр. православної школи в Міннеаполісі: Галинка Хоролець, деклямувала жартівливий вірш „Зрозумів", дует Оленки і Петруся Цареградських — „Ой, що ж то за шум учинився", сольоспів Петруся Цареградського — „Ти казала, прийди, прийди" під акомпаніямент пані Кіри Цареградської. Квінтет в складі Ірки Вакіряк, Стефи Ковальчук, Оксани Левицької, Десі Никифорук і Марії Свінціцької виконав — „Заспіваймо", „Бузок", „Чого ж вода каламутна". Танцювальний ансамбль Петра Королевича пописувався в танках. Музичний керівник ансамблю п-і Кіра Цареградська.

Діти укр. католицької школи при церкві св. Константина в Міннеаполісі — Роман Смулка і Орест Татарин деклямували. В постановці артистки Олени Бенцаль - Карпяк діти виконали „Комінярчики". Леся Кучварська програла на фортепіяно „Сумний спів" Присовського і „Чар Карпатських гір" — Веселовського. Люба і Оксана Левицькі (мандоліна і піяно) проспівали: „Не забудь юних днів" і „Пісню троянд". Танцювальний гурток „Черемош" виконав народні танці, заспівував п. Свінціцький. Мистецький керівник Мирон Дудинський, музичний — інж. Євген Карпяк.

Це вже третій попис. Публіка кожний виступ сприймала тепло, нагороджуючи виконавців оплесками.

28 жовтня. — До Міннеаполісу завітав проїздом відомий ентузіяст українського народного танку Василь Авраменко. В залі при церкві св. Юрія Переможця він висвітлив два фільми: „Україна в Норт Дакоті" і „Українська ноша". Фільми зроблені гарно, особливо „Українська ноша". На цей фільм варто подивитись членам наших танцювальних гуртків, які український стрій довели до „міні", а дехто обгортається лише плахтою без підтички. І має рацію маестро, коли зауважив, що скоро корсетка буде виставальна. Нема ніякого оправдання про незручність в танці, та ж наші бабуні і матері танцювали хіба ж так, і їм не заважала довжина підтички і плахти. Василь Авраменко має свою студію в Голлівуді, має великі пляни на майбутнє.

Вечір пройшов цікаво і весело, бо вміє маестро оповідати пригоди, які трапилися і ще трапляються на його шляху.

Валентина Єрмоленко

З'їзд Суспільної Служби Українців Канади

У неділю 13 жовтня 1968 р. у рямцях IX Конґресу КУК відбувся З'їзд Суспільної Служби Українців Канади, що від 1962 р. на місці колишнього Фонду Допомоги Українців Канади діє як централя української допомогово - харитативної служби в Канаді. На з'їзді були дві філії ССУК Торонто й Вінніпеґ, її представництво у Форт Вілліям, Онт. та харитативні організації Саскатуну й Едмонтону. Головував на з'їзді д-р Роман Глинка, секретарем був О. Сливинський, обидва з Вінніпеґу.

Голова Президії Головної Ради Р. Сенчук у звіті з діяльности Централі ССУК відмітив її працю в таких ділянках: пропаґування ідей і форм праці суспільної служби, ведення при допомозі української преси розшуків людей, що втратили зв'язки з рідними і знайомими, подавання принагідної допомоги одиницям і родинам у різних країнах світу, ведення збіркової акції на користь деяких наукових установ й ін. об'єднань та гуртожитків, співпраця з Екзекутивною Радою Суспільної Служби при Секретаріяті СКВУ і т. п. У програмі з'їзду відбулась панелева дискусія на тему „Проблеми людей старшого віку", якою провадив О. Любимів. Субстратом для дискусії послужила доповідь З. Дуди з Торонта та інформації Анни Зварич, яка веде працю вдомі для людей старшого віку в Саскатуні. Дискусію збагатили цікавими доповненнями, поглядами та суґестіями д-р Мигаль, О. Журавський, П. Салиґа, В. Вербенюк, Р. Сенчук, Г. Якименко та інші. З'їзд прийняв запропоновані Статутовою Комісією поправки до статуту й вкінці вибрав 15-членну Головну Раду ССУК, Контрольну, Номінаційну та Статутову Комісії.

З'їзд ствердив безсумнівну потребу існування і поширення діяльности ССУК по всіх більших скупченнях українського поселення в Канаді та урухомлення постійно діючих її клітин, наприклад: бюра порад для спрямування потребуючих до муніципальних і провінційних станиць суспільної допомоги, консультативних станиць у справах виховання дітей і молоді та родинних ускладнень, клюбів для людей старшого віку, розвагово-виховних світлиць для дітей, молоді і т. д.

На першому засіданні Головної Ради ССУК 3 грудня 1968 р. у Вінніпеґу вибрано правління цієї організації на біжучу каденцію в такому складі: Президія Головної Ради: Остап Журавський — голова; Роман Сенчук, Осип Сливинський, В. Вербенюк, Ю. Гвоздулич, О. Даниляк, М. Співак, М. Солонинка, С. Савчук — члени (15-те місце займе делеґований представник від Союзу Українок Канади). Головна Дирекція: Галина Мухин — голова; В. Ухач, Р. Глинка, А. Курдидик, Я. Семчишин — члени. З'їзд вибрав три Комісії. Контрольна Комісія: М. Копинський — голова; О. Гудзяк, В. Буряник — члени. Номінаційна Комісія: Петро Салиґа — голова; З. Буда, З. Кондра — члени. Статутова Комісія: Р. Глинка — голова; О. Даниляк, В. Ільницький, Е. Янківська — члени.

Президія Головної Ради

З ЖИТТЯ УВАН У КАНАДІ

В ЗВ'ЯЗКУ з Конституційною Конференцією в Оттаві в грудні 1968 УВАН перевидала „Блюпрінт" Української Наукової Ради в справі двох офіційних і одної „обласної" (української) мови в Канаді. „Блюпрінт" підписали проф. д-р Е. Вертипорох, д-р М. І. Мандрика й проф. М. Боровський.

ІНАВГУРАЦІЯ „Академічних викладів" у новому приміщенні УВАН відбулася при вщерть виповненій викладовій залі „Дому Науки" в неділю дня 24 листопада 1968. Проводив д-р М. Мандрика, головну доповідь про „Міжнародний Рік Людських Прав" виголосив В. Гладій, керівник Західної Области в Департаменті Стану в Оттаві. В дискусії приймали участь С. Мухин, С. Приступа, О. Войценко, І. А. Зельський, Яр. Рудницький та інші. В імені канадійського суспільства Вінніпеґу вітав УВАН із новим приміщенням і дякував промовцеві суддя В. Дж. Ліндал (ісляндського походження).

ВІДВІДИНИ в УВАН. Клюб „Етнічної" Преси Канади під головуванням ред. Ганса Редера відвідав 21-го листопада 1968 р. УВАН і після оглядин нового приміщення УВАН у „Домі Науки" відбув зібрання в викладовій залі. З українців — членів Клюбу взяли участь ред. І. Сирник, дир. М. Трач та пані Ольга Войценко. На закінчення відвідин УВАН гостила приявних чашкою кави. На окремому столі були виставлені числа „етнічної" преси в тому українські, німецькі, італійські, словацькі, білоруські та інші періодики, що виходять у Канаді.

ДАЛЬШІ ПОЖЕРТВИ на УВАН. З нагоди інавґурації УВАН у „Домі Науки" склали готівкою пожертви такі установи й окремі громадяни: Т-во Рідна Школа ім. М. Шашкевича (п. Запісоцький) 25 дол.; Читальня „Просвіти" в Вінніпезі 120 дол.; Інситут Дослідів Волині 25 дол.; Кредитова кооператива в Содбурах 25 дол.; Ліґа Визволення України в Вінніпезі 10 дол.; проф. і д-р М. І. Тарнавецькі в Вінніпезі 150 дол.; адв. Теодор Гуменюк з Торонта 100 дол.; панство А. Мартинюки в Вінніпезі 100 дол.; панство С. і М. Янківські 20 дол.; панство В. Вахняки 10 дол.; панство І. А. Зельські 10 дол.; о. З. Золотий 25 дол; проп. Р. Ковалевич 25 дол.; П. Голінка 15 дол.; В. Басараб 20 дол.; М. Чайківський 25 дол.; А. Господин 25 дол.; інж. А. Качор 10 дол.; д-р Т. Михайлівський 15 дол.; п. Олійницький 5 дол. в додатку до образу гетьмана П. Скоропадського вартости 200 дол.Крім цього проф. Дамян Горняткевич пожертвував образ вартости 400 дол.; пан І. Піп декорації і написи вартости 390 дол, пан К. С. Продан меблів вартости 100 дол. Президія УВАН складає цією дорогою подяку згаданим жертводавцям.

Дальші пожертви будуть проголошені в пресі.

ТАНЯ АРА ШУФЛИН СПІВАЄ В ТУРЕЧЧИНІ

Анкара. — Молода українська співачка Таня Ара Шуфлин прибула з італійським Оперовим Ансамблем із Риму до Істамбулу, де вона співає в операх „Травіята" і „Пурітані", обоє італійською мовою. На початку січня талановита співачка мала власний український концерт у Вінніпезі, а 22 січня відлетіла до Італії.

Створять музей української пісні

„Культура і Життя" з 30 січня, у вістці з Києва: „Нині при музично-хоровому товаристві створюється музей української пісні. В музеї буде зібрано твори та біографії клясиків української музики, таких, як Березовський, Ведель, Бортнянський, Лисенко, Гулак-Артемовський, Стеценко, Степовий, Леонтович. Все це попереду, а тепер йде велика робота по добору експонатів майбутнього музею". У замітці не згадано про плянування збірки записів українських народних пісень на платівках і звукострічках. В Україні і досі немає власного заводу патефонних платівок.

ДОРАДНИК ПРЕЗИДЕНТА ДЖАНСОНА ТВЕРДИТЬ, що пані Джансон мала сильний вплив на рішення свого чоловіка і, можливо, була „найбільш впливовою першою леді в Білому Домі". Так твердить історик Принстонського університету Ерік Ф. Голдман, який працював в Білому Домі від грудня 1963-го року до вересня 1966 р., коли він вирішив залишити Білий Дім внаслідок цього, що не погоджувався з політикою Джансона в справі В'єтнаму. Голдман написав працю під заг. „Трагедія Линдона Джансона", яка 10 лютого вийшла друком. Президент розмовляв із першою леді про всі справи. Сама пані Джансон сказала жартом: „Я інфільтрую", і так воно було. Голдман пише, що професори й журналісти не хотіли визнати Джансона ра рівновартного Джанові Ф. Кеннеді. Джансон має високу інтеліґенцію, пише Голдман, але йому бракує інтелектуальної глибини, якої він не здобув замолоду.

Михайло Діминчук
кол. хор. УГА

„БРАТСТВО ЛИСТОПАДІВЦІВ"

Це незаперечний факт та бездискусійна правда, що найсвітлішим днем новітньої історії Західньо - Українських Земель є день 1-го Листопада 1918 року. Не будь 1-го Листопада 1918 р. на ЗУЗ, не було б вікопам'ятної дати проголошення акту Соборности всіх Земель України 22-го січня 1919-го року.

Сучасники і учасники та творці 1-го Листопада 1918 р. були свідомі важливости того Чину та вже 2-гу річницю його, 1-го Листопада 1920 р. полонені старшини, підстаршини та стрільці в таборі полонених у Тухолі відсвяткували цей чин гідно та величаво.

Відмічування 1-Листопадової річниці набрало на ЗУЗ та на еміґрації загально - національного державного свята та проникнуло майже у всі закутини, де тільки жили й живуть свідомі українці - державники.

Часи польської окупації на ЗУЗ не сприяли творенню леґальних українських комбатантських чи ветеранських товариств чи організацій колишніх вояків УГА чи Дієвої Армії. УВО охоплювала лише частину колишніх борців, а тов. „Молода Громада" у Львові чи Станиславові також не були товариством масового членства ветеранів Українських Армій. На еміґрації, у вільному світі, творилися товариства кол. вояків Українських Армій та існували й досі існують під різними назвами.

Є чималим недотягненням дотеперішній брак об'єднання в окремому товаристві учасників і виконавців 1-го Листопадового Чину 1918 р. І треба було аж 50 літ чекати, щоб одному з учасників того Чину, а саме д-рові Михайлові Гуцулякові в далекому Ванкувері в Канаді прийшла щаслива думка започаткувати реєстр та організацію учасників і виконавців 1-Листопадового Чину. Гадаю, що живі учасники та виконавці того пропам'ятного Зриву з найбільшою радістю привітали оголошення в українській пресі про реєстрацію. І хоч був закороткий час до дня 1-го листопада 1968 р., до 50-літньої річниці охопити поважне число виконавців, З'їзд тих перших зголошених таки відбувся в Ню Йорку. Ініціятори створили Редакційну Колеґію для видання „Ювілейного Збірника" з приводу 50-річчя Листопадового Чину, де мають бути поміщені оригінальні, ще ніде не опубліковані спомини багатьох авторів. Намітив також Комітет видання пам'яткової Листопадової відзнаки і вирішив перетворити дотеперішній Комітет у постійну організацію під назвою „Братство Листопадівців".

Всі три вище наведені завдання, що їх вирішив здійснити Комітет, заслуговують на відмічення, і від живих учасників вимагають повної моральної та матеріяльної піддержки. В першу чергу повинні зареєструвати себе в Комітеті та написати й прислати Редакційній Колеґії спомин для Ювілейного Збірника.

Може хтось захоче вважати творення „Братства Листопадівців" непотрібним зуживанням енерґії. Таким критикам слід зауважити, що, не кажучи про епохальне історичне значення 1-Листопадового Чину, то навіть саме його прецизійне переведення в цілій Східній Галичині заслуговує на подив.

При творенні „Братства Листопадівців" Комітет повинен переводити справжню верифікацію кандидатів у члени Братства, щоб до нього не пропхалися не покликані люди.

Незаперечним є факт, що по 50 літах, при бракові всіх матеріялів, зокрема ж списків учасників 1-Листопадового Чину у Львові і на провінції, теперішня верифікація натраплятиме на поважні труднощі. І тут із великою прикрістю слід на п'ятнувати нам нас самих учасників за те, що нікому не прийшла в голову ідея та потреба реєстрації.

Та все таки Комітет знайде чимало допоміжного матеріялу, вже опублікованого, де подані прізвища провідних одиниць в поодиноких містах, що переводили перебрання влади, очолювали Повітові та Окружні Комітети. Дещо з такого матеріялу можна знайти в 2-ім томі збірника „Українська Галицька Армія", видана хор. УСС Дмитра Микитюка у Вінніпезі.

Дехто може закинути ініціяторові д-рові М. Гуцулякові чи й цілому Комітетові, що вони поступили неправильно тому, що взялися за організацію Листопадівців. На це легка відповідь: коли покликані до таких справ такі чинники, як Управи комбатантських організацій не виказали в такій важливій справі потрібної ініціятиви, за прояв її збоку одиниць належиться цим одиницям признання та подяка. Майбутнє відношення „Братства Листопадівців" до комбатантських Централь буде напевно співдружнє, бо поміж членами Комітету та заінтересованими створенням „Братства Листопадівців" є визначні громадяни, що діють на терені комбатантських організацій.

В Дітройті відбулися величаві святкування річниць Незалежности й Соборности

(Закінчення зі стор. 1-ої)

з Гемтремку; Мейор Тед Бейтс з Ворен особисто відчитав свою проклямацію. П-а Олександра Ласка відчитала привітні телеграми від сенаторів Ф. А. Гарта і Р. П. Грифіна та від конґресменів мишиґенського стейту.

Д-р В. Душник, у своїй промові, виголошеній по-українськи й англійськи, підчеркнув значення цих величавих річниць для українців у вільному світі, а особливо для поневоленого українського народу. Він згадав про переслідування діячів української культури Москвою та боротьбу українських патріотів проти русифікації України. Д-р Вол. Душник дав перегляд діяльности УККА на американському та міжнароднім теренах, та закликав до сталої та збільшуваної піддержки цеї загально-репрезентаційної централі.

Появу та виконання хору „Дніпро" з Клівленду, під диригентурою проф. Е. О. Садовського, приняла патріотична публіка щиро та ентузіястично. Жіночий хор „Дніпро" виконав ряд пісень: „Пісня Рідного Краю" (Полтава-Садовський), „Ой, ти земле моя", В. Верменича, „Повстань народе мій", повстанська українська пісня, та „Гей, гей, де гори Карпати", Е. О. Садовського, та „Вечірню пісню" С. Ярименка. Чоловічий хор „Дніпро" відспівав Хорал А. Гнатишина, пісню П. Майбороди, „Пісню про Дніпро" з участю солістів Романа Коссараби (баритон) та Михайла Іваницького (тенора) та „Україно моя" до слів і музики Е. О. Садовського. Вкінці, мішаний хор „Дніпро" з участю оркестри виконав „Думу про безсмертного Кобзаря" І. Філіпенка та уривки з „Запорожця за Дунаєм" С. Гулака-Артимовського з участю солістів: сопрано Наді Воляник, тенора Юрія Оришкевича та баритона Юрія Полянського. На закінчення хор відспівав „Наш стяг" А. Гнатишина та український національний гимн разом з публікою.

Проф. Петро Стасів, містоголова Святкового Комітету, відчитав ряд резолюцій, які присутні приняли одноголосно.

ЗУСТРІЧ-БЕНКЕТ ООЧСУ З НАГОДИ 15-ГО З'ЇЗДУ

Ню Йорк. — З нагоди 15-го з'їзду Організації Оборони Чотирьох Свобод України, ООЧСУ, та 2-го з'їзду Об'єднання Жінок ОЧСУ, у суботу 15 лютого, в готелі „Коммодор" розпочнеться о 7-ій г. вечора Зустріч-Бенкет. У програмі, крім привітів і спільної вечері: виступи конґресмена Л. Фарбстейна, Президента УККА д-ра проф. Л. Добрянського, голови Об'єднаного Комітету міста Ню Йорку адв. Р. Гуглевича, голови АФ-АБН І. Дочева, від ОУВФронту промовлятиме мґр. Є. Гановський. Промову англійською мовою виголосить сенатор Р. Грушка, українською мовою — голова ООЧСУ І. Винник. У мистецькій програмі бенкету виступатиме оперовий соліст бас-баритон Андрій Добрянський, при фортеп'яновому акомпаніяменті проф. Ігоря Соневицького. Майстром церемонії буде проф. д-р М. Чировський. Головою Головної Управи ООЧСУ є мґр. Іван Винник, головою Гол. Управи ОЖ ОЧСУ — мґр. Уляна Целевич.

ЯК Я ПОЛЮБИВ БАНДУРУ

(Закінчення зі стор. 2-ій)

Гавриїл Махиня — віртуоз на бас-бандурі, колишній віртуоз концертіна, тепер заступник мистецького керівника Капелі.

Петро Потапенко — віртуоз-бандурист та баритон-соліст Капелі. Мистецький керівник у часі неприсутности Григорія Китастого. Тепер мистецький керівник жіночої Капелі Бандуристок ім. Орлика у Дітройті.

Павло Міняйло — бандурист і бас-баритон Капелі.

Тимофій Півко — бандурист і 2-ий тенор Капелі.

Кагарлицький — бандурист і бас Капелі.

Олег Гасюк — бандурист і баритон Капелі.

(Кінець)

Увага! НЮАРК, ПАССЕЙК і ОКОЛИЦЯ!

МАЕСТРО ВАСИЛЬ АВРАМЕНКО

висвітлить

УКРАЇНСЬКІ ФІЛЬМИ

в залі

Українського Народного Дому

140 Проспект Авеню

Ірвінґтон, Н. Дж.

в такім порядку:

ЧЕТВЕР, 13-го ЛЮТОГО 1969 р. — „МАРУСЯ" (Ой не ходи Грицю), два сеанси — год. 6:30 і 8:30 веч.

П'ЯТНИЦЯ, 14-го ЛЮТОГО ц. р. — „ТРІЮМФ УКРАЇНСЬКОГО ТАНКУ" — де бере участь понад 3.500 танцюристів. Танцюристи в Білому Домі. Світова Вистава в Чикаґо і в Ню Йорку, в якому бере участь хор з 300 співаків під дириґ. проф. О. Кошиця. Рівнож Канада дуже гарно представлена. Два сеанси — год 6:30 і 8:30 веч.

СУБОТА, 15-го ЛЮТОГО ц. р. — год. 1-ша „ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ — Перший сеанс. Година 3-тя — „НАТАЛКА ПОЛТАВКА" — Перший сеанс. Година 5-та — „ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ" — другий сеанс. Година 7-ма — „НАТАЛКА ПОЛТАВКА" — другий сеанс.

НЕДІЛЯ, 16-го ЛЮТОГО ц. р. — Три сеанси. **„ПАТРІЯРХ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ" КАРДИНАЛ — ІХ БЛАЖЕНСТВО ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЙОСИФ СЛІПИЙ.** Перша зустріч в Канаді в Торонті і Вінніпеґу. *Величаві Богослуження.* Участь беруть тисячі українців. Побачите і почуєте після закінчення бенкету у Вінніпеґу як Кардинал Йосиф Сліпий разом з народом співає „Ще не вмерла Україна". Цього фільму ніхто не має — з Вінніпеґу. Звуковий і кольоровий. Початок: год. 4-та, 6-та і 8-ма веч.

УВАГА! В цю НЕДІЛЮ, 16-го ЛЮТОГО 1969 р. буде спеціяльно висвітлено на бажання публіки в **Українській Православній Парафіяльній Залі, 680 Стайвесант Авеню, Ірвінґтон, Н. Дж.** зараз після Богослуження о год. 1-ій по пол. — **„НАТАЛКА ПОЛТАВКА"** для відзначення 200-ліття автора І. Котляревського.

ПОНЕДІЛОК, 17-го ЛЮТОГО 1969 р. в Українському Народному Домі, 140 Проспект Авеню — два сеанси — Історичний документальний фільм — **„ГОЛОС І ТРАГЕДІЯ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ"** для відзначення 30-ліття проголошення Української Карпатської Держави. Вступ доступний. Діти до 12 літ, які прийдуть з родичами — даром. Молодь має знижку. З висвітлення фільмів в УНДомі іде частина доходу на будову нового Українського Народного Дому.

ДОРОГІ УКРАЇНЦІ! ПРИХОДЬТЕ МАСОВО ПОБАЧИТИ ЦІ ФІЛЬМИ І ПЕРЕДАЙТЕ ДРУГИМ, А РІВНОЧАСНО ЗУСТРІНЕТЕСЯ З МАЕСТРОМ АВРАМЕНКОМ, ЯКИЙ ТЕПЕР ПРЕБУВАЄ В ГОЛЛИВУДІ І ПОДІЛИТЬСЯ СВОЇМИ БУДУЧИМИ ПЛЯНАМИ.

ЩИРО ВАС ЗАПРОШУЄ —

КОМІТЕТ ВИСВІТЛЕННЯ

Надгудсонська Округа змагається...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

ло Баран, п. К. Стецюк, п. Мелянія Мілянович, п. Марія Процик, Мирон Сірий, Степан Микитюк, Михайло Жук, Володимир Козак, Петро Палка і Григорій Бура. Обрана Управа має уконституватися в найближчому часі.

Після цього головний секретар Ярослав Падох подав огляд праці Округи в минулих роках, а зокрема в 1968 році, підмічуючи працьовитість Округи та поодиноких Відділів і осіб. Хоч Округа не виконала своєї минулорічної квоти повністю, то все ж вона придбала 126 членів, більше, як в попередньому році, придбала чистий прибуток у загальному числі членів й постійно росте. Найкращими Відділами Округи були: 25, який за 26 місце між всіми Відділами УНС, 170, 70, 270, 287 і 171. Всі вони здобули десять або більше членів. Найбільш успішними організаторами були п. К. Стецюк, яка здобула 31 членів та почесне членство в Клюбі Заслужених Союзовців, Дмитро Дизик, який придбав 19 членів, Михайло Жук, Михайло Баран і мґр Осип Стецура, які здобули по 14 членів та п. Стелла Расн, яка придбала 10 членів. В дальшому доповідач подав плян праці на цей рік й шляхи, які ведуть до успіху, між якими першою є систематична, постійна праця та негайне заступлення втрат, зокрема доспілих грамот новими членами. Здобуття повної квоти Округи, яка виносить 230 нових членів, допоможе УНС осягнути загальну мету ювілейної кампанії: 7.500 членів.

Про 75-річчя УНСоюзу та зв'язані з ним обов'язки всіх Відділів і Округ говорив гол. предсідник Йосип Лисогір. Він подав докладну програму ювілейних святкувань, які розпічнуться вже небаром ювілейним бенкетом в Ню Йорку 22 лютого 1969 р. Святочність цього бенкету, який матиме ділову та мистецьку програму, а згодом й баль, піднесе приявність та промови визначних гостей, сен. Павла Юзика з Канади та члена Уряду ЗСА. В стейті Ню Джерзі день 22 лютого буде проголошений Днем УНСоюзу. Згодом відбудеться ювілейна прем'єра нової опери „Анна Ярославна", святкування в місці постання УНСоюзу, в Шамокині, з вмуруванням пам'яткової таблиці в пошану піонерам і ін. Ювілейні свята це лише одна частина відзначення ювілею 75-річчя УНСоюзу. Не менше важливою є також цілорічна праця для нового, великого піднесення здобутків УНСоюзу, яка увінчається успіхом тільки тоді, коли відданість УНС буде супровадити систематичність у праці. Не вільно втратити ані одного дня, чи тижня, коли цей важкий рік, який матиме великі убутки (4,000 двацятирічних грамот нової іміґрації), які можна буде покрити тільки збільшеними прибутками членів, має завершитися успіхом. Закликом до особливої активности в ювілейнім році промовець закінчив своє слово.

Заступник гол. предсідника Володимир Сохан, вживаючи прикладу зі спортового світу, закликав усіх місцевих союзових діячів та новообрану окружну управу працювати разом, як одна дружина, як один „тім", що принесе Окрузі, а з нею всьому УНС, справді ювілейний успіх. Гол. касир Петро Пуцило склав признання Окрузі за її прикладне виконування всіх фінансових зобов'язань супроти УНСоюзу та склав бажання успіхів у праці в цім ювілейнім році. Гол. радний та обл. організатор на східні стейти Степан Гавриш підмітив, що програма праці союзових діячів в ювілейному році подана в ювілейному кличі: „У поклонові до піонерів й лицем до молоді". Закликає до збільшених старань, щоб до УНС приєднати всю нашу молодь, щоб запевнити дальший розвиток УНС й продовжування його громадської місії. Новий обласний організатор на середущі стейти Євген Репета з Дітройту висловив радість з участи в зборах місцевої Округи, рівнем яких він є збудований. Пому придасться цей досвід в його практиці. В інших округах запримітив він тривогу з того приводу, що в цім році дозріє до виплати або будуть виплачені вкладки на 4.000 грамот й буде важко їх надолужити новими членами. Звертає увагу, що члени з такими виплаченими грамотами є дуже надійними кандидатами на нове забезпечення, тільки цього треба допильнувати. А втім, збільшується сума забезпечення, яка, навіть при меншім числі виставних грамот, має своє значення.

Після промов приявні ставили запити, на які відповідали доповідачі. Після цього голова зборів проф. П. Савчук подякував приявним, а особливо гостям, за їх приявність і запросив на перекуску, при якій пізно в ніч продовжувано розмови на союзові та широкі громадські теми, зв'язані зі союзовим ювілеєм.

Понад 400 осіб на вишиваних вечорницях СУА в Ню Йорку

Ню Йорк. — Понад 400 осіб приємно провели вечір у суботу 1 лютого у великій залі УНДому на 2-ій евню на традиційних „Вишиваних вечорницях", влаштованих Окружною Радою Союзу Українок Америки в Ню Йорку, головою якої є п-ні Оксана Рак. Атракцією вечора був виступ 12-членного молодого хору в супроводі гітар, під мистецьким керівництвом молодої обдарованої Квітки Цісик: учасниці-пластунки в українській народній ноші виконали декілька українських пісень із наддатками, на оплески - домагання присутніх. Учасниці дівочого хору під керівництвом Квітки Цісик: У. Ільницька, М. Ґой, Х. Х. Зимна, В. Семущак, Л. Голюка, Л. Прокоп, Р. Софіян, С. Шуль, П. Навроцька. Другою атракцією було вильосування „вишиваного торта", вибір королеви Вишиваних Вечорниць п-ни Марії Кріль та нагороди за вишиванки, яких було дуже багато. Першу нагороду за довгу сукню одержала відома піяністка п-ні Галина Чічка-Андрієнко, першу нагороду за коротку сукню — п-а Хризанта Камінська, були також нагороди за вишивані блюзки, сорочки і краватки; багато нагород дістала молодь. До 2-ої г. ночі бавились присутні під звуки приємної оркестри „Мрії" під диригуванням п-і Ірини Біскуп з Ню Йорку, яка виконувала також із партнером чимало пісень до танків та віртуозно грала на акордеоні. Складаний, різноманітний буфет під зарядом господарської референтки п-ні Катерини Папуги. Як сказав майор американської армії, професор у Вест Пойнті п. Вірослав Снігурович, нагороджений раніше за бої у В'єтнамі, йому й присутнім особливо сподобалось те, що оркестра „Мрії" виконувала більшість українських танцювальних мелодій, час до часу переплітаючи їх із американськими, так що задовольнила всі смаки.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

Українського Народного Союзу

Закликаємо всіх членів брати участь у зборах своїх відділів та вплачувати своєчасно членські вкладки. При цьому пригадуємо, що: Члени повинні вплачувати свої вкладки вже спочатку місяця, як у випадку платности місячних вкладок, так і при вплатах квартальних, піврічних і річних. Ці вкладки, висота яких апробована забезпеченевими властями, є платні в дійсності вже першого дня даного місяця. Що більше, управненими до знижкових вкладок квартальних, піврічних і річних є тільки ті члени, які вплачують ці вкладки на час тобто наперед за три, шість чи дванадцять місяців. Коли ж вони спізняються з вплатами вкладок, тоді ці члени не можуть користати із знижки і можуть спізнені вкладки вплачувати тільки на місячних ставках.

СУБОТА, 15-го ЛЮТОГО 1969 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 182 Відд. о год. 6-ій веч. в Укр. Централі, 240 Hope Ave. в Пассейку, Н. Дж. — Управа.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні збори Т-ва Запор. Січ. — 117 Відділ о год. 6:30 ве. в Вґеранськім Домі, 33 E. 7th St. Проситься чл. прибути. — Анна Басараб, секр.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 234 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі. На порядку: звіт Управи, дискусія, вибір нової Управи, внески і запити та справа відсвяткування 60-ліття заснования Відділу. — В. Головінський, предс., О. Яцусь, касир, І. Іваник, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Б-ва св. Юрія 239 Відд. від год. 3:30 до 4:30 по пол. в домі Укр. Амер. Горожан, при 847 N. Franklin. — Д-р В. Ґалан, предс., М. Ковальчук, секр.

НЕДІЛЯ, 16-го ЛЮТОГО 1969 р.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 206 Відд. о год. 1-ій по пол. в парафіяльній залі, 74 Гарріс Аве. Проситься членство прибути, є важні справи. — Управа.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж. Річні збори С-ва Любов — 37-ий Відд. о год. 2-ій по пол. На порядку: звіти Управи та Контр. Комісії, вибір нової Управи на 1969 р. і інші справи. Проситься вирівняти свої залеглості. — А. Пограничка, предс., А. Реклайтес, касир, Анна Гнатюк, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 175 Відд. о год. 1-ій по пол. в приміщенні УНДому при вул. Мартін. Проситься вирівняти залеглості. — Управа.

ЧИКАГО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. о. Николая — 106 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі Дому Відд. УНС при 843-845 Норт Вестерн Евню. На порядку: звіти Управи, Контр. Комісії, вибір Управи і К. Комісії на 1969 р., внески і запити. Проситься прибути і вирівняти залеглості. — А. Іванюк, предс.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Укр. Січ 39 Відд. о год. 3-ій по пол. в малій залі УНДому. На порядку: вибір Президії, відчитання протоколу, звіти Управи і К. Комісії, вибір Управи і К.К. на 1969 р. та внески і запити. Якщо на означену годину не явиться приписане статутом число членів, збори відбудуться на годину пізніше при будь якій кількости членів. — Управа.

КОЛЮМБУС, Огайо. Ширші сходини Т-ва ім. гет. І. Мазепи — 18 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Ст. Стефен Юніверситі Центер, 30 Вест Вудруф Аве. Проситься чл. та прихильників прибути з родинами на зустріч. По офіц. частині — перекуска. — Управа.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Збори Т-ва Подільська Січ — 8 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі при церкві св. Михаїла. Проситься чл. прибути і закупити квитки на Ювілейний Бенкет УНС, який відбудеться в суботу, 22 лютого ц. р. в готелі Комодор в Ню Йорку. В цьому величавому святкуванні діямантового ювілею УНС повинно взяти участь якнайбільше число наших членів, для яких можемо зарезервувати окремі столи. — В. Мандзій, секр.

1894 - 1969

СТАНЬТЕ ЮВІЛЕЙНИМ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ! РОЗБУДОВУЙТЕ І СКРІПЛЮЙТЕ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В ЗСА І КАНАДІ. ПРИДБАЙТЕ ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЛЯ СЕБЕ І СВОЇХ РІДНИХ!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ТАРЗАН, Ч. 6133. Парашут!

Тарзан та Іто йшли тунелем аж до його виходу в соняшну долину... та зробили сенсаційне відкриття!

— Це виглядає немов блискуча зоря, Іто... Та це парашут із людиною!

— Я бачу його, Тарзане! Але як він туди дістався? — Чи це відвідувач Тарзанівки, приятель чи ворог,